

1.11.2008

Tôi vẫn phòng xu&#ng l&#p, tôi ph&#i qua m&#t kho&#ng s&#n n&#ng còn b&#c b&#i mù m&#t. H&#c sinh đã vào l&#p, nh&#ng nh&#ng b&#&c chân chim nh&#y nhót đùa gi&#n m&#y phút tr&#&c đó, v&#n còn l&#u d&#u trong không khí. Tôi ng&#i th&#y mùi h&#ng h&#ng c&#a cát nóng, mùi ngai ngái c&#a lá me khô, và thoang tho&#ng đây đó mùi khét n&#ng c&#a nh&#ng mái đ&#u tóc hoe. Tôi c&#&i m&#t mình. Cát nh&# rào r&#t d&#&i chân. Gót gu&#c c&#m sâu vào lòng đ&#t, c&#m th&#t sâu, nh&#ng ăn thua gì, kh&# nh&#c m&#t chút, chỉ&#c gu&#c đã nh&# h&#ng. Gi&# lên cao h&#n l&# th&#&ng, tôi &#n m&#nh gu&#c xu&#ng cát lún chút n&#a. Nh&#ng tôi v&#n b&#&c. Đ&#i gót l&#ng du. Vì, đúng là đ&#i gót l&#ng du, thích ch&#y nh&#y quanh co, đùa c&#t, quên h&#t c&# gi&# gi&#c nh&# l&# h&#c trò c&#a tôi. N&#ng th&#u hoa lên m&#t s&#n. Cát &#m n&#ng không khí. B&#i bay l&#ng đ&#ng nh&# nh&#ng... Tôi ch&#t vui vô c&#. Tôi hát, tôi hát nho nh&#, m&#t bài gì đó đ&#u Ngô mình S&# nh&#ng ch&#c là m&#t khúc vui vì nh&#p nhanh và r&#u r&#t nh&# ti&#ng chim s&# trên cành bàng phía tr&#&c vẫn phòng. L&# h&#c trò đang lao xao trong kia. Cái l&# qu&#. Đã d&#n không bi&#t bao nhiêu l&#n là khi cô ch&#a k&#p t&#i, ph&#i ng&#i vòng tay l&#i, không ai đ&#&c nói chuy&#n, không ai đ&#&c đ&#p bàn xô gh&#. Liên toán tr&#&ng ph&#i có ph&#n s&# lên đ&#ng trên b&#c cao nhìn xu&#ng phía d&#&i l&#p ghi h&#t tên đ&#a nào không cho đ&#i môi k&#p làm da non. C&# biên h&#t tên l&# qu&# đó cho cô. Nhi&#u l&#n th&#ng liên toán tr&#&ng phân vân. Nh&#ng th&#a cô t&#i nó không s&#em. Em m&#i m&# mi&#ng, t&#i nó đã ê xu&#ng đi. Tôi đã mách n&#&c cho th&#ng liên toán tr&#&ng: "Th&# này nh&#, em đ&#&c c&# l&#p b&#u lên ch&# ph&#i chuy&#n ch&#i đâu. Em đ&#&c cô tin c&#y, nh&# v&#y em ph&#i cho t&#i nó th&#y cái oai c&#a em ch&#. Em đ&#ng th&# này này. Đ&#ng th&#t th&#ng. Hay tay ch&#p sau l&#ng. Ng&#c h&#i tr&#n t&#i m&#t chút. Em nhìn đ&#m đ&#m không ch&#p m&#t xu&#ng phía d&#&i, ráng đ&#ng có nh&#y. Em nhìn quét m&#t l&#&t t&# phía ph&#i qua phía trái, r&#i l&#i nhìn t&# trái qua ph&#i..."

Lúc tôi đ&#n c&#a l&#p, b&#n qu&# đang ch&#c gh&#o nhau, la hét chí ch&#e trong khi liên toán tr&#&ng hí hoáy ghi gì đó lên b&#ng. Th&#ng bé ch&#c nó áp đ&#ng bài h&#c c&#a mình, sau khi nghiêm ngh&# ra uy đã c&#&ng quy&#t ghi tên b&#n m&#t tr&#t t&# lên b&#ng cho cô ph&#t. Tôi b&#&c vào, c&# l&#p đ&#ng d&#y đ&#ng lo&#i, im ph&#ng ph&#c, không nhúc nhích, y nh&# nh&#ng pho t&#&ng trong cái nhà m&# xi măng vuông v&#c sáu th&#&c b&# ngang, sáu th&#&c b&# d&#c. Liên toán tr&#&ng ng&#&ng ngh&#u b&#i r&#i, n&#a mu&#n đ&#a tay xoá hàng ch&# trên b&#ng n&#a mu&#n tr&# v&# ch&# mình. Tôi đ&#c th&#y hàng ch&# ngu&#ch ngo&#c "yêu c&#u các trò..." Ch&#t r&#i! Yêu c&#u! Yêu c&#u! Làm l&#n mà không dám ra uy, còn xu&#ng gi&#ng n&#n n&#, yêu c&#u các trò im l&#ng không thì cô la. Tôi b&#t đ&#u ra đ&#u cho Tu&#n v&# ch&#, ch&#m rãi b&#&c lên ng&#i trên bàn th&#y. Đ&#a nào đó trong đ&#i tr&#c đã c&#m vào bình hoa hai cái bông trang và m&#y nhánh lá xanh. Chỉ&#c khăn ph&# bàn b&#ng ni lông tr&#ng th&#t ngay ng&#n, ph&#ng phiu. Đám h&#c trò c&#a tôi đáng yêu bi&#t bao nhiêu. Tôi sao tôi có th&# g&#t g&#ng v&#i nh&#ng tâm h&#n th&#ng ng&#y, nh&#ng nét m&#t non n&#t n&#y cho đ&#&c. Tôi sao có l&#n tôi đã ôm đ&#u mà thét lên tr&#&c m&#t hi&#u tr&#&ng: "Anh cho tôi đi. Làm &#n cho tôi thoát kh&#i cái đ&#a ng&#c n&#y. Toàn là l&# qu&# s&#, &#n nh&# cái ch&# và khét n&#ng không ch&#u n&#i". Tôi ng&#m hai cái bông trang trong bình, nói v&#i h&#c trò:

"Các em l&#y v&# vi&#t chính t&#".

Nh&# m&# t phép l&# , ti&# ng &# n ào v&# nh&# th&#c n&#&#c. C&# t&# i nh&#o nh&#o:

"C&# ch&# a cho ng&# i xu&# ng m&# c&#!"

T&#i c&#&# i gi&# l&# , ph&#c tay b&# o:

"&# , c&# qu&#n, th&#i c&#c em ng&# i xu&# ng đ&#. M&#n đ&# u ti&#n l&# vi&# t ch&#nh t&# ph&# i kh&#ng?"

"Đ&# , ch&#nh t&# c&#".

T&#i quay xu&# ng h&# i:

"Em n&#o xung phong l&#n vi&# t b&# ng".

Đ&#&# ng nh&# kh&#ng c&# đ&# a n&#o kh&#ng đ&# a tay xung phong. L&# n n&#o c&#ng v&# y! Kh&#ng hi&# u đ&#&# c l&#n b&# ng, ng&# ngo&# y ph&#a sau c&#i m&#n che v&# i xanh ph&#i m&#u đ&# n&# n n&#t vi&# t nh&# ng h&#ng ch&# xi&#n x&# o l&#n đ&# c xu&# ng gh&# nh c&#i c&#i g&#i h&# p đ&# n, đ&# n gi&# ch&#nh t&# , đ&# a n&#o c&#ng tranh nh&#u gi&# cao tay cho c&# ch&# n. M&# t ý ng&#i ranh m&#nh ch&# t đ&# n, t&#i n&#i:

"C&# bi&# t ch&# n ai b&#y gi&# ! Th&#i, c&# ch&# ch&# n nh&# ng em đ&# p trai th&#i!"

Qu&# n&# a l&# p r&# t r&# rút tay l&# i, kh&#ng nh&# nh&# m nh&# tr&#&# c n&# a. M&# y đ&# a bi&# t r&# m&#nh đ&# p trai, h&# t s&# c t&# tin, đ&# ng th&# ng ng&#&# i l&#n, đ&# a tay cao l&#n h&# n. Th&# y v&# ti&#u ng&# u c&# a m&# y đ&# a x&# u, t&#i h&# i h&# n. Sao l&# i t&# o cho m&# y đ&# a b&# ng&#y th&# n&# y s&# th&# c m&# c v&# l&# i v&# chuy&# n đ&# p x&# u, gieo cho ch&#ng ni&# m o&#n tr&#ch h&# n t&#i đ&# i v&# i s&# ph&# n, đ&# i v&# i Th&#&# ng đ&# ? M&#nh c&#i đ&#i&#n kh&#ng đ&#y? Tr&#i đ&#u đ&# n&# ng bao nhi&#u, v&# gi&# nam ch&# a th&# i m&# Nh&#n! M&#y c&#i đ&#i&#n kh&#ng Nh&#n! T&#i b&# i r&# i, b&# o h&# c tr&# b&# tay xu&# ng, gi&# i th&#ch cho ch&#ng hi&# u:

"C&# n&#i đ&#u đ&#o. C&# th&#&# ng c&#c em đ&# ng đ&# u, kh&#ng ph&#n bi&# t l&# n nh&# , gi&#u ng&#o, x&# u đ&# p gi&# h&# t. C&#c em đ&# ng c&# m&# c c&# m".

L&# tr&# ng&# ng&#c kh&#ng hi&# u. Th&# ng Tu&# n gi&# tay h&# i:

"Th&# a c&#, m&# c c&# m l&# sao h&# c&#?"

M&#y l&# i l&# m l&# n n&# a r&# i Nh&#n! L&# tr&# l&# p b&# n c&# hi&# u g&#i đ&#u m&# n&#i chuy&# n m&# c c&# m kh&#ng m&# c c&# m! T&#i kh&#ng bi&# t ph&# i gi&# i ng&#i&#a th&# n&#o, v&# a n&#i b&#ng qu&# , v&# a t&#m ý.

"M&# c c&# m h&# ! M&# c c&# m l&#... l&# m&# c c&# m. Ch&# c&#c em l&# n h&# n c&# m&# i gi&# i th&#ch đ&#&# c. C&# cho v&#i đ&# nh&# th&# n&# y nh&#. Nh&# em Tr&# n Xu&#n Đ&# c ng&# i ch&# c&# a s&# k&#i&#a".

Th&# ng Đ&# c gi&# t m&#nh kh&#ng hi&# u c&# mu&# n g&# i m&#nh l&#m g&#i, s&# s&# t đ&# ng đ&# y. C&# l&# p reo l&#n th&#c đ&# c:

"Đ&# c v&# ! Đ&# c v&# ! C&# g&# i k&#i&#a!"

Mẹ và con

Tác Giả: Nguyễn Mạnh Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

Tôi cười bẽn lẽn cho mẹ yên lòng mẹ nói:

"Các em đừng cho mẹ cái biệt hiệu mẹ ạ, vì mẹ có cái trán lồi hơn thiên hạ một chút. Mẹ ưu tiên mẹ đâu có để ý, phải không. Nhưng về sau nghe các bạn chê nhảm, em chột dẻ, cười vuốt vuốt cho mái tóc trên trán che lấp phía trước, che lấp cười suốt luôn".

Cười lấp lếm nhìn mẹ. Tôi hỏi mẹ:

"Nhảm nhí là mẹ có mặc cười".

Thầy Minh gật tay hỏi:

"Thưa cô, nhảm nhí mặc cười là cái gì xui trên thân thể mình phải không cô?"

Nhưng thầy khác cũng còn thắc mắc nhưng sợ không dám hỏi, nên chú ý nghe tôi giải đáp. Tôi nói:

"Không phải thế. Mình hiểu lầm rồi. Thôi cô lấy mẹ ví dụ nữa nhé. Tại sao em cười đi mũ hoài nhảm nhí? Vào lấp mắt em đi mũ, ra sân có bóng mát, em cũng đi mũ.. Cô vào lấp, em cười cười mũ ra".

Minh bẽn lẽn, trả lời ngập ngừng:

"Mẹ nhảm nhí nay trả lời nhảm nhí quá cô".

Cười lấp lếm nhìn mẹ. Mẹ nào đó nói mẹ:

"Không phải, Minh gáo nói xui!"

Tôi làm mặt nghiêm để tái lấp trả lời. Tôi nói:

"Nhiều hôm trả lời không ngừng em về đi mũ. Cô biệt hiệu. Chết vì em sợ trả lời bẽn lẽn sợ len lén đến phía sau lấp mẹ tay xoa cái đầu trả lời cười em rồi la lên: Minh Gáo ! Minh Gáo!"

Minh thẹn, ngại im lặng chết không nói gì nữa. Tôi hỏi mẹ hỏi mẹ, nhưng mẹ nhìn nhân cười hỏi tìm hiểu vì sao Minh thẹn ngập ngừng cười cách tàn sát, trả lời lóc nhóc các nhà sợ, tôi nói:

"Em sợ trả lời nó chòng ghẹo nên đi mũ. Đó là mặc cười.. Nhưng cô hỏi thế nhé, tại sao em không cười cao hơn một chút?"

Minh đứng dậy, giải thích:

"Thưa cô, cha mẹ bẽn lẽn cười nhảm nhí cho mẹ cười lâu, để mẹ yên lòng".

Không khí trong phòng có vẻ ngột ngạt, vì sợ nghiêm nghị, thẹn thùng cười mẹ. Mẹ vui tôi đã vô tình giải thích cho Minh mặt cười mẹ quên: Cái nghèo. Lũ học trò thầy về mẹ tôi, không dám vui

Mẹ và con

Tác Giả: Nguyán Máng Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

đùa tá nhiên la hét náa. Đá xoá tan nái khá tâm cáa Minh, tôi gáng cái nói, san sá bát mác cám cáa em cho máy đáa khác:

"Mà thôi, chuyán đó có gì đáng buán đâu. Em nào lái không có cái hái lá, hái khác tháng cán phái che giáu bán bè. Này nhá, trong láp náy, cô tháy thiáu gì! Có em cá tháng trái không cháu tám, cá có ba vòng kiáng đát đen. Mái lán cô gái lên đác bài cá co ro thát cá thun vai cho cô khái trông tháy. Ai đó?"

Cá láp láy lái niám vui ban đáu, trá lái lán:

"Đáng đát".

"Có em không hiáu vì sao cá áy náy mãi vá cái quán, cái nát cáa mình. Mái lán cô kêu lên báng, trác khi gán cá láy giáng đác bài em đó luôn luôn đáa tay lên nát rán kéo lên".

"Bình Xách Quán".

"Có em vì không nghe lái cha má, cá ngày cháy rong ngoài đáng, náng đát đen thui cá mát mái, chân tay".

"Táng Ông Táo".

"Thôi, mát thì giá nhiáu rái. Cô chán mát em lên viát chính tá nhá. Cô chán mát em không mác cám".

Tôi giá tay chá lên trán, xoay ngáng i đáo mát vòng nhá cái quay bán káo kéo trác cáng tráng. Cá láp yên láng chá đán. Tôi xoay qua xoay lái hai ba vòng, cuái cùng chá vào Tùng.

Cá láp cái rá, reo lán:

"Tùng Bi Li! Tùng Bi Li!"

Tùng hánh đián ra mát, cháy nhanh lên bác, kéo mánh cái màn che hát tám báng gá sán màu lá cây. Che kín xong, Tùng ngái xuáng chui ra ngoài, đán bàn tôi láy viên phán. Tôi báo cùng cá láp:

"Các em viát cán thán nhá. Nhát là đáu hái, đáu ngá. Lán náy em nào còn viát lám hái ngá cô sá trá mát điám chá không phái tránáa điám nhá ká trác. Nhá cháa?"

"Tháa cô, nhá".

Chá cho Tùng chui trá vào màn, tôi đác:

"Chính vì con

Chính vì con mà ngáng i thá xay bát...."

T&#ng Ông Táo l&#uacute;u t&#uacute;u h&#i:

"B&#t vi&#t C hay T c&#?"

Tôi m&#ng át:

"Vi&#t chính t&# mà còn h&#i c&#. V&#i l&#i h&#i gì mà đ&#n v&#y. B&#t vi&#t C thành ra ch&# gì?"

B&#y gi&# c&# l&#p m&#i th&#y cái ng&# ng&#n c&#a T&#ng, &# lên c&#i. Ch&# cho chúng im l&#ng tr&# l&#i tôi đ&#c ti&#p:

"... mà ng&#i xay b&#t ph&#i m&#c qu&#n áo đ&#y b&#t tr&#ng xoá. Chính vì con mà áo ng&#i i hàng th&#t nhu&#m đ&# đ&#y nh&#ng máu. Chính vì con mà nhà nông b&# cháy n&#ng, dày đ&#n gió m&#a. Chính vì con mà ng&#i i th&# máy ph&#i đ&#ng trên đ&#u xe l&#a, mà ng&#i i lính ph&#i chi&#n đ&#u ngoài biên thùy. M&#i ng&#i i trong khi làm vi&#c riêng c&#a mình ph&#i ph&#c v&# đ&#c toàn th&# đ&#ng bào. Ngày nào mà con đã hi&#u m&#i đ&#u đó..."

Ch&# cho h&#c sinh vi&#t ti&#p, tôi đ&#a m&#t nhìn quanh l&#p. D&#c góc trái, th&#ng Viên ng&#i c&#n qu&#n bút không vi&#t, nhìn l&# đ&#ng ra phía hàng rào dây thép gai đan theo hình ô vuông. Tôi h&#i:

"Viên, sao không lo vi&#t mà ng&#i i th&# ra đó th&#?"

Viên gi&#t mình cúi xu&#ng v&#, nh&#ng vì không nghe câu tr&#c nên ph&#i quay sang h&#i đ&#a bên c&#nh. Th&#ng Đ&#ng l&#c đ&#u qu&#y qu&#y, l&#y tay che kín trang v&#. Th&#y dáng Viên t&#i nghi&#p quá, tôi nh&#c l&#i:

"... Ngày nào mà con đã hi&#u m&#i đ&#u đó, không nh&#ng con s&# kính tr&#ng nh&#ng ng&#i i lao đ&#ng &#y, mà l&#i còn c&# g&#ng đ&# thành ng&#i i có ích cho xã h&#i. Ch&#m h&#t. Cô đ&#c l&#i dò nhé!"

Lúc ch&#m đ&#m c&# l&#p đ&#u khá c&#, ch&# tr&# có Viên. Xoá vi&#t thành xoá; nhu&#m thành nh&#ng; nh&#ng thành nh&#ng. Không th&# ch&#u đ&#ng đ&#c n&#a. Tôi quát l&#n:

"H&#c hành nh&# v&#y h&#? Đi h&#c m&#t hôm ngh&# hai ba hôm. Ng&#i i trong l&#p ch&# lo ngóng chuy&#n ngoài đ&#ng. Không mu&#n h&#c n&#a, thì ngh&# h&#c đi, đ&#ng v&#c m&#t đ&#n đây n&#a".

Viên cúi g&#m m&#t xu&#ng bàn, vai so l&#i nh&# run s&# vì không ch&#u đ&#ng n&#i nh&#ng ánh nhìn th&#ng h&#i, khinh b&# c&#a b&#n bè đ&# đ&#n v&# phía mình. Hình nh&# Viên có khóc, vì Viên đ&#a c&# tay lên qu&#t nhi&#u l&#n &# mũi. Tôi v&#n gi&# im l&#ng, đ&# đ&#n m&#t m&#t h&#c sinh l&#i i bi&#ng và c&#nh cáo nh&#ng đ&#a khác. Không khí trong phòng l&#ng đ&#ng, tù túng, căng th&#ng. May m&#n, lúc b&#y gi&#, chuông báo hi&#u ra ch&#i gi&#c gi&#, nô n&#c.

*

Ch&#a k&#p cho h&#c tr&# ra s&#n, con Ph&#&#ng d&#y bên l&#p n&#m đ&# ch&#y đ&#n tr&#&# c&# a l&#o nh&#o:

"Nh&#n, ra tao n&#i cái n&#y!"

T&#i v&#&# không nghe th&#y, g&#ng làm m&#t nghi&#m b&#o h&#c tr&#:

"C&#c em khá l&#m. Th&#i ra ch&#i đi. Không đ&#&# c ch&#y nh&#y nhi&#u rách qu&#n áo m&#. Không đ&#&# c ch&#c gh&#o đ&#p l&#n nhau nghe ch&#a!"

L&#u tr&# đ&#ng thanh tr&#&#i:

"Nghe".

T&#i v&#a ph&#t tay, c&#&#p đ&# ùa ra kh&#i ph&#ng n&#c n&#i nh&# đ&#n ong v&# t&#. Ph&#&#ng v&#n ki&#n nh&#n đ&#ng ch&# ngoài hi&#n. T&#i h&#i:

"Chuy&#n gì đó bà?"

"Ra đây. Vui l&#m. Mà y có bi&#t chàng Tiêu hôm nay ăn m&#c th&# nào không?" T&#i mi&#n c&#&#ng đi theo Ph&#&#ng. T&#i mu&#n nói v&#i cô b&#n đ&#ng nghi&#p: "Bi&#t r&#i. Kh&#&#m! Nói mãi!" Tiêu v&#a đ&#i t&#i tr&#&#ng này sau khi đ&#&#c gi&#i ng&#u. Dáng ng&#&#i cao l&#n, v&#m v&#. Vai r&#ng. M&#i tóc c&#t ng&#n và m&#u da nâu, đ&#u tích c&#a bao năm binh nghi&#p, khi&#n &# Tiêu to&# ra m&#t v&# c&#&#ng trắng, c&#&#ng ngh&# c&#a nh&#ng chàng gi&#c đ&#u La Mã. Ph&#&#ng tíu tít h&#i th&#m ng&#&#i n&#y m&#t ít, ng&#&#i kia m&#t chút, và ch&# trong vòng vài ngày sau đ&# bi&#t r&#o cu&#c đ&#i ái tình c&# nghi&#p c&#a ông th&#y m&#i. Ph&#&#ng ch&# Tiêu k&#nh ki&#u, ch&# Tiêu thô. B&# đi đ&#ng c&#ng nh&#c, th&#i u v&# nho nh&# c&#n thi&#t. Ch&# Tiêu có đôi m&#t l&# đ&#, khác h&#n v&# m&# m&#ng c&#a các nam nh&#n v&#t ti&#u thuy&#t tình c&#m c&#a Ph&#&#ng đ&#c su&#t sáng, su&#t chi&#u. Ch&# Tiêu thi&#u mái tóc óng &# ngh&# sĩ c&#a chàng tài t&# Pháp mà Ph&#&#ng c&#t báo xi n&#e l&#ng vào b&#a v&# so&#n bài. Nh&#ng t&#i bi&#t Ph&#&#ng quá r&#i! G&#&#ng m&#t x&#&#ng nh&# b&#t c&#n c&#a Ph&#&#ng nh&# thêm m&#t chút sinh khí xa l&# nào đó. Sáng nay Ph&#&#ng có thoa chút son h&#ng trên đôi má, đôi môi &#t vaseline. Ph&#&#ng nói liên mi&#n, t&#i ch&# nghe th&#p thoáng, vì bi&#t câu chuy&#n quanh qu&#n b&#y nhi&#u. Nh&#ng Ph&#&#ng không ch&#u buông. Thuý &#&#p ba lên chú ý ngay chi&#c áo hoa c&#a Ph&#&#ng, nh&#n xét th&#t th&#:

"M&#y may áo m&#i h&#i nào đó? Kh&#&#ng&#&#i m&#y, nét m&#t m&#y c&# áo hoa l&#n đ&#u có h&#p".

Ph&#&#ng gi&#n đ&#n đ&# m&#t. Nh&#n c&# h&#i hai cô b&#n c&#i v&# nhau v&# th&#i trang ăn m&#c, t&#i tìm l&#i thoát:

"Th&#i, cho tao v&#&#p m&#t chút. B&# quên cái th&# ki&#m tra trong cái mu soa, s&# t&#i h&#c tr&#&# c&# l&#o qu&#ng m&#t".

T&#i b&# đi. C&# Ph&#&#ng và Thuý v&#n còn c&#i m&#t cách h&#ng hái. B&#&#c vào c&#a, t&#i h&#t s&#c ng&#c nh&#n. Viên v&#n ng&#i &# ch&# cũ, hí hoáy v&# gì đó lên bàn h&#c. T&#i h&#i:

"Sao không ra ch&#i h&# Viên?"

Viên ngác lên, đôi mát cán thát buán:

"Tháa cá, em không thích. Ra náng sá đau".

Lái tháa gái lá phép cáa Viên làm cho tôi cám đáng. Tôi hái đá giáng hoá:

"Khi náy cá la, em cá buán cá không?"

"Đá không, cá la đúng mà!"

Tôi đi xuáng chá Viên, ghé ngái lên bàn hác sinh tháp lá tè và sán màu nâu. Tôi hái Viên, cá há giáng cho thát êm ái, hoá nhá:

"Cá hái thát. Tái sao Viên lá i biáng váy? Em hác khá lám, nhanh nhán và thông minh lám. Nháng máy tháng nay, em đi hác thát tháng. Mà dù cá đi, đán láp ngái thá thán mát hán nhá con cán. Lúc náy, tái sao đáng viát chánh tá, em ngái thá nhìn ra đáng cái? Nhá nhưng gái ngoài đá?"

Tôi đáa tay vuát tác Viên. Nó cám đáng đán rám rám nác mát. Tôi quay đi cho Viên khái thán và láy lái bánh tánh, Viên trá lái:

"Em viát xong cáu chánh tá cá đác, ngáng lên nhìn tái nó trong láp cá đáa ngoáo đáu, cá đáa mám môi đán tác cái. Cá đáa nám soái trên mát bàn. Báng nhiên em nghĩ: Đáa nào cũng cá Ba hát, trá mánh. Em buán muán khóc, không nghe tiáng cá đác bài náa".

Tôi cám tháy nghán ngáo trong cá háng, sáng mũi nhát nhát. Tôi đáa oan cáu bé hác trá bát hánh cáa tôi. Mùi khát náng toá ra tá mái tác rái cáa Viên, lái án mác cáu thá đá dáy cáa Viên, bàn tay dáng đáy mác và nháng trang vá nháp nhá chá nghĩa cáa Viên không cán làm tôi khó cháu náa.

Tôi hái:

"Ba em mát lúc nào?"

"Láu rái cá, cách đáy bán nám nám. Lúc áy bé Xáu mái đác cá tám tháng".

"Bé Xáu là em út cáa Viên há?"

"Đá. Tái nó sá em lám. Tháng Trung hác láp hai đái Mai Xuân Tháng. Con Xáu phái á nhà giá em cho má đi làm".

"Má em làm gái?"

"Đá làm thá ký trong toá hành chánh. Má đi làm cá ngày tháa cá".

Tôi tìm đác mát cá chánh đáng đá khuyán rán Viên:

"Đáy em tháy không? Má em á váy. Suát ngày đáu tát mát tái đá ráng nuôi con, lo miáng cám manh áo cho con đi hác. Muán mua cho em mát quyán sách, muán may cho em mát cái áo, má phái vát vá biát bao ngày. Viên không biát nghĩ, bá láp trán hác đi bái đái ngoài đáng là nghĩa lý gì! Má hi sinh cho Viên nhá váy, ná nào Viên không tháng má..."

Tôi còn đánh nói nhiáu, thát nhiáu. Tôi táng táng Viên là Táng đáa con trai đáu cáa tôi. Sá có ngày bé Táng lán lên, báng tuái Viên. Sá có ngày tôi khóc đán đá hoe cáp mát khi hay tin bé Táng trán hác, la cà ngoài đáu đáng góc chá vái lá ma cô, ăn cáp. Tôi sá nói vái bé: "Táng không tháng má sao Táng. Táng không nghĩ lúc má đát đá không ra ngái khi mang náng thai con trên thân thá máy uá mánh khánh cáa má. Táng không nghĩ nái lo âu cáa má, bán chán khi con khá ho, khác khoái khi con ám mình đi tát..." Tôi đánh nói, nói mãi nói hoài, náu không nhìn trá lái đáng ngái cáa Viên. Viên gác đáu lên bàn hác, cá đán lám, nháng không thá nào ngăn nái nháng tiếng khóc ám ác. Cuái cùng nhá mát cán nác lát phá vá bá đá, Viên khóc oà. Tôi luáng cuáng hái:

"Sao thá Viên? Cô có nói đáu gì làm tái thân em đâu. Sao thá Viên?"

*

Suát ba hôm nay, Viên không đi hác. Hôm đáu tôi nhìn vá chá Viên ngái, tháy tráng, có cám giác khó cháu cáa mát ká thát bái. Tôi đã quá tin á sác mánh lái nói cáa mình. Viên đã khóc tác là đã ăn năn. Đáa con trai mái tuái bát cháp mái sá, ngái khóc vùi trác mát bán bè, tát nhiên lòng nó phái xúc đáng cao đá, đán nái niám kiêu hánh chá là đáu phù phiám bá vá. Trông cách Viên chăm chá viát táp, cán thán làm tính đá, ngoan ngoãn váng lái, tôi đã tin ráng Viên hái hán. Viên đã hiáu, Viên biát Viên làm khá má. Viên ham chái không nghĩ đán nái xót xa nhá muái đá vào lòng cáa ngái má goá chát chịu táng chác táng đáng đá gáng nuôi con nên ngái. Tháy Viên không đi hác tôi bác mình. Hoá ra tháng bé ván cháng nào tát náy: giá vá khóc đáy rái, buái tráa vá, nhìn cái báng quáng cáo phim cháng loát xanh đá trác ráp chiáu bóng, nghe tiếng nhác đán đáp rán rá loa phóng thanh, tiếng gái quyán rá cáa phá pháng ván đá sác lời mánh Viên vá con đáng cũ. Qua ngày sau, nhìn chá Viên ngái tôi đám ray rát tá hái: Lái á tháng bé hay lái á mình.. Tuái thá hán nhiên, sáng báng nháng sá viác trác mát, lo ăn, lo ngá, lo cháy nháy nô đùa, có bao giá thác mác đán nháng ván đá tráu táng, phián nhiáu. Chính mình đã đáa Viên vào mát thá giái khác, nhác nhán hán, ám đám hán. Thá giái có nháng cán nác xoáy bái mát mù có nháng thác lũ cuán cuán quáy đác dòng sông tuái thá. Mác cám. Phái rái. Chính mình đã khián Viên mang náng thêm mát mác cám phám tái, mát gánh náng làm cáng chiác láng mám, làm oán đôi vai nhá. Viên không cháu đáng đác náa. Viên thua cuác. Trong nái thát váng Viên đám liáu, Viên nhá thám: Mình há đán quá mác rái! Không còn có cách nào cáu ván đác náa. Mình đã xuáng cùng tán cáa đáy sâu hôi thái và nhá nháp. Thôi! Thà liáu thá mình rái xuáng, vì đã đán nác này, có làm gì cũng chá là vô ích, phí công.

Hát trách Viên, tôi lái trách tôi. Tôi bác bái, cáu kánh vô cá. Cá láp máng táng cám tháy mát mái nguy hiám tháp thoáng đầu đó, tá đáng giá im láng và nét mát đáa nào cũng nám náp, lo láng trong láng lá. Máy ngày đó, á nhà, tháng Táng và con Tí lái đau. Tôi táng đáng sáng giáa đáa ngác. Cho nên tôi vui máng biát cháng nào, khi đán sáng hôm thá ba, váa vào láp đác bao mái phút thì mát ngái á đàn bà đán Viên tái. Hôm áy trái gió, hai cáa sá và cáa lán

trông ra phía sân đäu đäng im äm. Nghe tiäng gõ, Tuän nhanh nhän chäy ra mä cäa. Ngä i đän bà äy đäng chä sän ngoài hiän, phía sau thäng Viên có thu mình cho nhä i, ngäng ngäp cú i đäu khi tôi bäc ra. Không chä tôi häi, ngäng i đän bà tä giäi thiäu träc:

"Xin i cô, tôi là má cäa trò Viên".

Tôi không ngäc nhiên chút nào, vì đä đoán đäc đä dàng tä đäu. Nhäng i xã giao ban đäu, ca täng sä tän tuä cäa tôi và khung cänh nhà träng, väa vào tai này đät qua tai kia, bay đi theo gió. Tôi không nghe đäc gì, tò mò nhìn ngäng i mä cäa Viên. Không hiäu sao tôi có ác cäm väi bà ngay tä lúc mäi gäp. Tôi chäa hä quen biät bà, i không có mät thành kiän nào väi mät phä huynh häc sinh xa i. Hän thä näa, chính tôi đäng dùng hät sä đäu dàng khéo léo đä cao đäc hy sinh cäa bà đäi väi Viên, đä khuyän rän Viên chăm chä häc hành. Tuy thä mäi thoät nhìn, tôi ngäng nhän thäy, mä hä thäi, có đäu gì không häp. Có thä täi vì mùi näc hoa häi näng, có i cũng là loäi champagne đät tiän nhäng bà đä i mä đäng, đi quá trän. ä mà sao tôi i khät khe nhä thä đäc? Chính tôi, đôi lúc vào nhäng ngày khó ä, vän dùng loäi näc hoa này. Täi sao tôi đät nhiên khó tính väi ngäng i mä cäa Viên. Có thä chuyän dùng näc hoa hay không, chäa thäc sä đäng mät täm quan träng nào näu tôi không cä phäc häa mät hình änh khác, hoàn toàn khác vä bà. Nghe Viên kä, tôi täng täng ra mät ngäng i đän bà nhä thä , tóc räi, mät buän hiu, ăn mäc läi thäi nhäng còn đä đän giän säch sä đä giät cách con nhà. Tôi täng täng mät mä Viät Nam quên hät bän thân, quên hät cuäc đäi mình đä lo iäng cho con cái. Trong trí täng täng đäy säng träng và näng häng cäa tôi, ngäng i mä cäa Viên không bao giä thäm dùng näc hoa. Nhäng nghĩ kä, có i còn có nhiäu chi tiät đáng ngä khác: cái i thäng xuyên đäa i i liäm đôi môi đäy cho luôn luôn ät mäng, näng näu, näi lo iäng thái quá đän näi bàn tay cä đäa lên vuät nhä mái tóc chäi kä sä räi theo gió... Nói tóm i, ngäng i đän bà đäng huyền thiên kä i träc mät tôi đây là mät kä xa i, bä tôi tä khäc, vì dám ra ngoài nhäng mäu mäc tä ý tôi qui đänh. Tiäng nói cäa bà häi khao khao, đäm äm, nhä pha iän mät khát väng huyän bí và mät mät mäi quyän rä. Bà nói, bà nói mãi. Tôi bät chät chäp đäc mät vài âm thanh, häi iänh mình vì giäng räi mà thúc giäc väi gäi:

"... Cô nghĩ mà xem. Tôi goá bäa đän chiäc. Anh äy mät là khäe thân cho riêng anh äy, còn tôi phäi lo nuôi đäm con đäi. Ban đäu tôi cä täng räi ra träi đät säp đä hät. Tôi biät iäy gì nuôi lä trä đây? Tôi đäp đäu vào quan tài anh äy, tôi đòi nhäy xuäng cho ngäng i ta chôn chung mät huyät väi anh äy. Nhäng bà con hàng xóm cä khuyän rän mãi, bäo gäng säng mà nuôi con. Tôi säng đäc đän ngày nay, chäu cäc, chäu khä, chä vì không nä bä chúng bä vä trên đäi. Thä mà thäng quä sä này có thäng tôi đâu. Tôi đi làm cä hai buäi, nhiäu bäa giäy tä sä làm không xong, phäi iäi làm đän tám chín giät i. Tôi cä nghĩ mình cäc khä thä, con cái nó tä biät thäng mä, chăm lo häc hành. Không ngäc bän a täng väi nhau. Thäng anh đäu đän bä häc đi chäi, hai đäa em iäi nói đäi mä đä che chä cho anh. Näu cänh sát không bät đäm trä con cä bäc du đäng đäm vä ty, näu anh ty träng không đän thoäi cho hay, thì tôi cä tin räng con mình ngoan ngoän. Träi iäi! Tôi nghe đän thoäi mà không tin tai mình. Träi đät đäo điên! Säp hät, đä hät!..."

Tôi không thä tiäp täc nghe cái máy phát thanh liên häi tä oán näa. Tôi tìm cách nói sang chuyän khác. Viên vän nép sau mä, hai tay vo vät áo và bàn chân di di lên khóm cát vän väi trên nän xi măng. Tôi cät ngang i thiäu phä nói väi Viên:

"Đó, Viên thäy không? Em không chăm häc, làm khä sä cho má. Hôm träc cô đä khuyän rän

em nhiáu. Em cháu ngái nghe. Cô nhá em có khóc náa. Thá mà tái sao bây giá ván quen đáng cũ há Viên? Em có tháng má không?"

Ngái má quay lái nhìn con. Viên đáng yên, không trá lái, cũng không gát đáu. Thiáu phá lác đáu chán nán phân trán:

"Đáy, cô tháy không? Nó cáng đáu, cáng cá! Tôi đang làm ásá mà phái xin phép ông chá sá vá nhà, hái tháng Trung em nó, chá nó tháng lui tái, bát nó đán đán đây cho cô đáy đá giùm..."

Cháp đác cá hái may mán, tôi mái khéo:

"Thôi, bà yên tâm vá sá làm viác đi. Tôi sá ráng tìm hiáu, khuyên lán nó. Tuy ham chái, nháng Viên nó thông minh và biát đáu".

Thiáu phá máng rá, giáng ván vá:

"Tôi chá mong có thá thôi! Trăm sá nhá cô".

Bà quay lái đáe đáa con vài câu rái ra vá.

Viên không nói gì, cũng không chào má, theo tôi vào láp. Lòng tôi hoang mang. Đáng đáu, cá chá, lái lá cáa má Viên cùng thái đá bát kính cáa đáa con phái có liên há xa gán nào đó. Có cái gì không án giáa tình máu tá. Nhá tiáng máy xe lác các, lác cách do mát bá phán mòn cũ, há nát. Thá thì thá gì đã mòn cũ, há nát trong gia đình goá báa này? Tôi đáy qua quít cho xong chuyán tháp thám chá giá ra chái. Tôi giá Viên á lái. Viên run sá thát sá, mát rá m rá m khi ngác lên cáu khán tha thá. Tôi không nói gì. Láy kinh nghiám máy năm đáy hác, tôi ngái xuáng bên Viên, sáa lái cái cá áo cáu bán, phái bái trên quán đùi xanh, vuát ve cho mái tóc bù rái cáa Viên tháng lái. Kát quá nhá mái lúc, Viên gác xuáng khóc. Tôi tiáp tác vuát tóc cáu bé, nói thát nhá:

"Em cá khóc đi! Khóc cho thoá thuê đi! Cô không gián em đâu! Cô hiáu em, Viên có đáu gì u uát không thá nói đác vái ai, canh cánh bên lòng, giá lái không nái mà nói ra thì không đành. Cô biát em sáp nói hát cho cô biát, phái thá không? Phái thá không Viên?"

Viên khóc to hán. Máy đáa hác trò láp lá nái cáa sá, gáp đôi mát tôi lá m quá trách, vái vá láng xa. Rái nác mát cũng vái, Viên thút thít, trong khi tôi ván kiên nhán chá đái. Chá mát lúc không đác, tôi nói:

"Em đáng oán hán má. Má la ráy em, bát em đi hác, chá vì mong sao cho em nên ngái. Mát ngái má gáng máu luôn luôn..."

Sá phán ná oá vá. Viên nói lán, vá nóng náy, tháng thát khác tháng:

"Cô đáng nói váy. Má em không xáng đáng. Báa nào má cũng vá lúc tái mát và lúc nào cũng vá có đàn ông đi kèm. Má cái vái há, má đùa gián vái há, chính tai em nghe má gái cái ông lái xe Jeep xanh tháng đáa má vá là "cáng". Đáa cái xách cho em "cáng"! Tháng Trung cháa biát gì

Mẹ và con

Tác Giả: Nguyễn Mạnh Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

Cô gái là chú Thọ. Con bé Xíu nhớ công giở em đỡ má cho tiều, ham tiều quên hết. Còn em, em nhìn rùi, em..."

Tôi kinh ngạc hỏi vì:

"Giở em? Bé Xíu là con út mà? Hôm trước Viên báo th. Viên ngẩng lên mặt còn đỡ và đôi má nhẹp nhúa còn rõ ngấn nước mắt:

"Má đỡ thêm bé Chút năm ngoái, thà a cô".

*

Sáng nay Viên tôi không đỡ nẹp. Tôi đành chịu thua vạy chửi bới làm thế nào. Tôi biết lúc, không thể làm gì đỡ. Mẹ tôi ngẩng có mặt cười đỡ. Tôi có nỗi lo riêng của tôi. Cuộc sống ngày tôi nóng mình. Bé Tí chộp vào cái tết tết pha sũa, nước sôi làm phồng cẳng cánh tay non. Tôi đã xót xa nhìn hai đứa con khóc lóc cả đêm qua. Nhà tôi làm việc cả nhà, tôi không dám đánh thức anh y dầy, đành phải lo âu mặt mình. Cho nên dù hiểu thế nhưng khi không thấy bóng Viên xếp hàng, tôi vẫn giận đỡ thản nhiên.

Bà mẹ Viên tôi tôi. Bị tôi, khổ lắm, nói mãi! Ai không biết bà tôi nuôi con. Bà sinh con ra, có gan sinh con ra, thì phải ráng mà nuôi chúng chứ! Nói vậy tôi làm gì! Tôi làm như hoàn toàn, và ngay nhiên không hiểu tôi sao ngẩng đàn bà đó có thể con cả con kê mặt cách chân tình vì mặt pho tiếng.

"Có trời đất chứng giám, tôi thủng nó còn hơn cả tôi. Nó giở anh y như đực. Nhiều lúc nhìn nó nháy mắt, nhìn nó hơn đời, tôi cả tiếng anh y sống lại, anh y chòng ghẹo tôi, anh y giở vẫn hơn đời tôi vào nhúng ngày đỡ yêu nhau. Tôi lo lắng cho nó, vậy mà nó không biết nghĩ. Có trời mặt hiểu tôi sao nó lên tiếng chửi bới không thủng mẹ, thủng em..."

Bức xúc quá, tôi nói:

"Thà bà, có là Viên nó sống hãi quá mẹ. Trẻ con hay có nhieu trái chửi. Tâm hồn nó mạnh mẽ như sấm sét, nhiều lúc xúc động quá nó có thể liêu lĩnh. Tôi nghĩ hôm qua bị bắt vào ty, ông ty trủng có nỗi sống lại quát tháo vì nó chẳng. Nó sống quá đậm liêu".

Thieu phải vì cái chính:

"Không! Không bao giờ. Tôi biết tính anh Thọ, xin lỗi ông trủng ty, ông y luôn luôn hoà nhã khéo ái vì tất cả mọi người. Không bao giờ ông ta dọa nạt nó. Mà thế ra, không bao giờ Viên nó sống ông ty".

Mặt ý định đánh ác thoắt hiểu, tôi mím môi trủng khi đỡ giận:

"Bà nhớ tôi xem, có vô ý sống lại vì em Viên không? Trẻ mẹ tôi thủng có mặt tâm tính nhậy cảm hơn trẻ thủng. Học bà gay gắt vì nó khi Viên xin tiều mua sách vở. Học Viên vô ý làm

té bé Chút bà tr&#ng ph&#t quá đáng?"

Thi&#u ph&# gi&#t mình, v&#i ng&#ng đ&#u lên nhìn tôi đ&#m đ&#m. Ch&#a bao gi&# tôi th&#y m&#t đôi m&#t bi ph&#n nh&# v&#y. &# đó toát ra s&# đau đ&#n cùng c&#c và s&# gi&#n đ&# cùng c&#c. Nh&# đôi m&#t con bò đã b&# căng n&#c xu&#ng đ&#t và b&# c&#t l&#a khí qu&#n. Tôi h&#i l&#i, hai bàn tay n&#m ch&#t vào v&#t áo dài. Nhìn tôi m&#t lúc thi&#u ph&# m&#i l&#p b&#p nói đ&#c:

"Anh &#y ch&#t đi. Tôi đã g&#ng nu&#i con đ&# quên. Đ&# quên cô đ&#c. Nh&#ng tôi m&#i có hai m&#i tám tu&#i đ&#u... Tôi còn tr&# quá..."

Tôi c&#m th&#y ng&#p th&#, nh&# b&#c l&#i vào m&#t kho&#ng không. Tôi s&#. Tôi l&#i l&#i phía c&#a, l&#i l&#i n&#a. Tôi không nghe thi&#u ph&# nói gì, nh&#ng đôi tay bà ta gi&# t&#i tr&#c, m&#t đ&# l&#a nh&# mu&#n bóp ch&#t hi&#n hình c&#a n&#i cô đ&#c là chính tôi. Khi l&#ng tôi ch&#m cánh c&#a đánh m&#t ti&#ng r&#m, thi&#u ph&# gi&#t mình kh&#ng l&#i khóc òa lên, r&#i b&# ch&#y ra c&#ng.

N&#c c&#n, hoa lau

*M&#t đ&#m gió th&#i ch&# trôi m&#t
N&#c c&#n hoa lau ch&# m&#t n&#m.
T&#n Đà*

X&#p đ&#n m&#i th&# đầu vào đó, thì đã chín gi&# t&#i. Ch&# còn hai gi&# n&#a là đ&#n gi&# gi&#i nghiêm, mà mai T&#nh l&#i ph&#i đi s&#m. Có cái gì canh cánh bên lòng T&#nh. Chàng nh&# hình nh&# mình còn quên m&#t cái gì, cái gì quan tr&#ng l&#m. T&#nh b&#n th&#n đi ra đi vào m&#t lúc, m&#i nh&# đ&#n ch&# Tr&#m. T&#nh ch&#a đ&#n chào ch&#, ch&#a báo cho ch&# bi&#t t&# mai chàng không còn ăn c&#m tháng &# đó n&#a. Và nh&#t là... ch&#a đ&#n th&#c hi&#n th&# cái ý đ&#nh T&#nh nghĩ t&# lâu mà c&# quên đi, ý đ&#nh đã b&#ng b&#ng tr&#i đ&#y mảnh li&#t t&# lúc chàng nh&#n đ&#c gi&#y gi&#i.

Khi T&#nh đ&#n hi&#u, thì khách còn đông l&#m. Vài bác công ch&#c già, năm ba ng&#i lính v&#a nhai c&#m v&#a nói chuy&#n &#n ào. Ch&# Tr&#m b&#n túi b&#i phía sau cái t&# kính đ&#ng các th&#c ăn. Th&#y T&#nh đ&#n, ch&# vui m&#ng h&#i:

"Sao em đ&#n ch&#m v&#y? Ch&# t&#ng em l&#i ham ch&#i, quên v&#".

T&#nh c&# bình tĩnh nói:

"Em ph&#i đi chào h&#t b&#n bè, bà con. Mai T&#nh đi".

Ch&# Tr&#m ng&#c v&#i lên:

"Đi đâu?"

"Em ph&#i tr&#nh đi&#n. Không h&#c đ&#c n&#a".

Ch&# Tr&#m không tin &# tai mình, cái tay c&#m mu&#ng n&#c m&#m đ&# l&# l&#ng &# th&# l&#ng ch&#ng, m&#t nhìn T&#nh v&#a tra h&#i v&#a xót xa. T&#nh nói ti&#p, cho nó xong đi:

"Em l&#i chào ch&#, và s&#n đ&#p báo cho ch&# bi&#t mai em không ăn c&#m n&#a".

Lúc &#y, ng&#i lính ng&#i &# bàn ngoài gõ thìa vào chén g&#i tính ti&#n. Ch&# Tr&#m đ&#nh gi&# l&# đ&# nói chuy&#n v&#i T&#nh, nh&#ng ti&#ng gõ m&#i lúc m&#i h&#i thúc c&#p bách h&#n. Ch&# Tr&#m đành b&#o:

"Em l&#i ng&#i ch&# bàn c&#m ăn đi. Ch&# ch&# m&#t chút. Ch&# tr&# vào li&#n".

T&#nh đã ăn c&#m &# nhà th&#m B&#o, nên ch&# ng&#i &# cái bàn con sát qu&#y hàng l&# đ&#ng nhìn chung quanh. Ch&# Tr&#m t&# ngoài vào, đi th&#ng đ&#n phía T&#nh, tay dúi sâu m&#y t&# gi&#y b&#c bèo nhèo vào túi áo. Ch&# nói:

"Sao T&#nh không cho ch&# bi&#t s&#m. Các em l&#n l&#t đi h&#t, quán này ch&# còn m&#y ông công ch&#c già trong toà hành chánh và m&#y anh quân c&#nh bên đ&#n. Tháng tr&#c có Vi&#n, có Lý. B&#y gi&# đ&#n em. Nh&#ng T&#nh có vào cùng m&#t ch&# v&#i Hà không?"

T&#nh b&#o:

"Ch&#c cũng vào đó ch&# đi đâu. Hà nó đi tr&#c, mà l&#i oai. B&#y gi&# vào đó, nó thành đàn anh c&#a T&#nh r&#i. M&#c s&#c mà b&#t n&#t".

Ch&# Tr&#m xuýt xoa:

"Em đ&# t&#i phút ch&#t m&#i báo, làm sao ch&# k&#p vi&#t th&# và g&#i quà cho nó. Nhà ch&# còn có hai ch&# em c&#i cút, t&# ngày nó đi, ch&# không thi&#t làm ăn gì n&#a. Ch&# còn ti&#p t&#c m&# quán, là vì s&# nó xin ti&#n không có mà g&#i. Em vào trong đó có g&#p Hà..."

M&#t đám đông quân nhân kéo vào quán, nhi&#u ng&#i trong b&#n đã say, b&#c chân nam chân xiêu. T&#nh đ&#c th&#y s&# b&#c b&#i trong ánh nhìn c&#a ch&# Tr&#m, nói tr&#c:

"Thôi đ&# em ra phía tr&#c coi c&#p tivi m&#t ch&#c, ch&# khách đi h&#t em tr&# l&#i. Ch&# b&#n quá em s&# phi&#n".

Ch&# Tr&#m b&#i r&#i không bi&#t ph&#i nói gì đ&# xin l&#i. Th&#y T&#nh đ&#ng đ&#y th&#t, ch&# cu&#ng quít:

"Nh&#ng em ph&#i tr&# l&#i nghe không. Ch&# mu&#n nh&#n vài chuy&#n cho Hà"..

T&#nh ra phía tr&#c đ&#ng đ&#ng nhìn v&# v&#n lên tr&#i.. Ch&# cho khách v&# h&#t, chàng m&#i tr&# vào quán. Ch&# Tr&#m h&#i:

"Tin tức có gì không Tin nh?"

"Tin tức gì?"

"Tin đßc trên truyßn hình ßy".

"Tin nh cũng không nghe nßa. Lúc trß ra, thßy hß đã tßt rßi. Khán giß chỉ thích cßi lßng. Mßi lßn thßy cái ông ăn mßc chßng chßc đßc tin chißn sß hißn lßn trên tivi, trß con nhao nhao phßn đßi. Lũ trß không khoái tin chißn sß. Tin nh cũng vßy".

Tin nh nghĩ đßn hình ßn hß mßt cái máy truyßn hình có dáng ngß i thßt. Nhßng cái khung tivi sß nß mß đßu. Chß Trßm nói:

"Mai em vào đó, nßu gßp..."

Tin nh không nghe thßy chß nói gì, mãi chú ý đßn tßng tßng rißng. Chß Trßm nói chßa hßt, Tin nh đã cßt lßi:

"Chß nghĩ hay thßt. Nßu có cái tivi ngß i, thì khuôn hình nß mß chß nào? Trên trán đßc không?"

Thßy hình ßn hß ngß nghĩnh quá, chß Trßm cũng thích thú cßi lßn. Chß quên mßt câu nói đß dang. Trßm phß hßa:

"ß, phßi đßy. Nßu trên trán ai cũng có cái khuôn hình, thì tißn bißt mßy. Óc nghĩ thß gì, là hißn ngay thành chß trên trán. Ngß i khác đßc đßc lißn, khßi phßi mßi mißng nói hoßc lßng tai nghe"..

Tin nh nghĩ xa, vßn lßi:

"Lß mình nghĩ lung tung?"

"Thì hình trên khung nhßy loßn xß".

Tin nh chßt nghĩ đßn ý đßn hß cßa mình, hßi lßi:

"Lß mình không mußn cho ai hay bißt đßu mình nghĩ?"

"Không đßc. Bßy giß phßi thành thßc. Ai nßy đßu trong sußt. Không còn gißu gißm đßc gì. Mà mußn gißu cũng đßc. Chß vißc lßy tóc phß khung hình lßi".

Tin nh cßi, chß vào mái tóc loß xoßa cßa Trßm:

"Thß thì đàn bà lßi quá, không công bßng".

Chàng chßt nghĩ đßn mßt trò chßi thú vß, bußt mißng nói ngay:

Mẹ và con

Tác Giả: Nguy&#n M&#ng Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

"Ch&# bu&# n ng&# ch&# a? Ch&# a ph&# i kh&#ng. Hay mình ch&# i trò này đi. T&# ng t&# ng trên trán ch&# và trên trán T&# nh đ&# u có khuôn hình c&#. Ch&# đ&# c ý nghĩ c&# a T&# nh còn T&# nh đ&# c ý nghĩ c&# a ch&#. Ai đ&# c sai, b&# ph&# t".

Tr&# m th&# y trò ch&# i l&# lòng, thích chí b&# ng lòng. Trên khuôn m&# t đ&# m bu&# n c&# a cô gái ba m&# i t&# lâu nh&# n nh&# c cam ch&# u m&# i th&#, ph&# ng ph&# t m&# t s&# c s&# ng m&# i. Nàng xoay ng&# i h&# n l&# i, đ&# i đi&# n v&# i T&# nh, hai cùi ch&# ch&# ng lên bàn. T&# nh nh&# c:

"Ch&# ph&# i vén tóc cao lên ch&#".

Tr&# m c&# i, h&# t c&# mái tóc ra phía sau vai, h&# i T&# nh:

"Đ&# đ&# c rõ ch&# a?"

"Còn m&#. Ph&# i đi&# u ch&# nh l&# i dài m&# i đ&# c. Ch&# ng&# i yên nhìn th&# ng nhé".

Tr&# m g&# ng ng&# i yên, m&# t ng&# c cao lên tr&# n nh&# m&# t pho t&# ng ranh mãnh.

"T&# nh đ&# c đ&# c ch&# a?"

"Ch&# a. Thôi cho ch&# đ&# c khuôn hình c&# a T&# nh tr&# c".

Tr&# m c&# i nh&#, tìm ý m&# t lúc r&# i ch&# m rãi đ&# c, nh&# đ&# a bé m&# i h&# c đi&# n vẫn:

"Đ&# c. T&# nh đang nghĩ: ... đây... chán... quá... r&# i. Đi... là.... ph&# i".

T&# nh ph&# n đ&# i:

"Sai. Ho&# c ch&# đ&# c l&# m ho&# c cái máy h&#. Thôi đ&# T&# nh đ&# c ch&# nhé: Mai... lo... d&# y s&# m".

Tr&# m c&# t ngang:

"Đoán mò. Dĩ nhiên là ch&# ph&# i d&# y s&# m đ&# đi ch&#".

"Nh&# ng T&# nh ch&# a đ&# c h&# t. Còn n&# a: Qua r&# i m&# t ngày nh&# c nh&# n. Đi v&# cho ng&# i ta ngh&#".

Tr&# m l&# i c&# p l&# i:

"Sai. Hoàn toàn sai. Cái truy&# n hình c&# a ch&# t&# t, nh&# ng loa phóng thanh c&# a T&# nh t&# quá. Ch&# hi&# n m&# t đ&# ng, đ&# c m&# t n&# o".

"Th&# ch&# hi&# n cái gì?"

"Ch&# ch&# nghĩ: Không bao gi&#, vâng, không bao gi&# ch&# quên đ&# c đêm nay. Đêm cu&# i ti&# n T&# nh lên đ&# ng. C&# u em ngoan.. Th&# t ngoan. Ch&# a bao gi&# Hà cho ch&# nh&# ng phút thích thú nh&# T&# nh".

T&#nh th&#y lòng nao nao, h&#i h&#i h&#n vì đã có nh&#ng ý đ&#nh không đ&#p ban đ&#u. Cái ý đ&#nh bày th&#m t&#t cu&#c ch&#i, đ&#tr&#c nghi&#m kh&#n&#ng đ&#i v&#i m&#t ng&#i đàn bà. Đ&#th&#y cu&#c đ&#i mình v&#n còn có m&#t ý nghĩa. Đ&#t&#an &#i r&#ng dù không tr&#n quy&#n đ&#nh h&#t c&#đ&#i mình, mình v&#n có th&#gi&#tr&#n ch&#đ&#ng trong t&#m tay ng&#n. Chàng đâm lo âu, s&#mình đã đi quá xa, nên ng&#i l&#ng m&#t lúc, m&#t m&#màng nhìn lên tr&#n nhà. Tr&#m tò mò nhìn v&#kh&#c th&#ng c&#a T&#nh, lòng tràn hoài nghi. Nàng h&#i:

"Còn T&#nh thì đang nghĩ đ&#n nh&#ng chuy&#n xa, th&#t xa. Ch&#đ&#c th&#y trên khung hình c&#a T&#nh câu này: Ta bu&#n... ta nh&#... giá có Thuý Ng&#c &#đây".

T&#nh gi&#t mình, nhìn l&#i k&#g&#ng m&#t Tr&#m, th&#y v&#ph&#ng ph&#u gi&#u đ&#ng sau s&#m&#a mai khinh m&#n c&#tình. Chàng v&#i nói:

"Á à, cái máy phóng thanh c&#a ch&#c&#ng t&#ch&#ng kém. Đang không l&#i chen chuy&#n Ng&#c vào đây. T&#nh nói th&#t, Ng&#c ch&#là m&#t ng&#i quen, t&#th&#i th&#&#u cho đ&#n lúc đi h&#c".

Tr&#m nghiêng đ&#u, v&#a c&#i m&#m v&#a h&#i:

"Th&#t không?"

"Th&#t trăm ph&#n trăm".

"Nh&#ng khi nào nói đ&#n Ng&#c, ch&#v&#n th&#y đôi m&#t T&#nh long lanh. Nh&#m&#y cái đèn pha xe m&#i bánh, c&#c m&#nh, b&#t ch&#p s&#ng mù hay giông bão phía tr&#c".

"Ch&#ch&#t&#ng t&#ng".

"Ch&#có t&#ng t&#ng đâu. Ch&#ch&#đ&#c trên khuôn hình c&#a T&#nh mà bi&#t đ&#y ch&#".

"Ch&#đ&#c sai".

Tr&#m h&#i h&#p, e ng&#i m&#t lúc, mím môi c&#đ&#n nh&#ng không đ&#c, tò mò h&#i:

"Th&#đ&#c đúng thì th&# nào?"

T&#nh không chu&#n b&#ý t&#ng k&#p, ch&#n ch&#hoãn binh:

"Đúng &#? T&#nh đang nghĩ... đang nghĩ nh&#ch&#. Nghĩ đ&#n bu&#i t&#i đ&#p nh&#t trên đ&#i. Nghĩ đ&#n... nghĩ đ&#n hình &#nh m&#t ch&#Tr&#m khác h&#n ch&#Tr&#m th&#ng ngày".

Tr&#m thích thú gi&#c:

"Kh&#c nh&#ng gì? Sao mà khác?"

Gi&#ng T&#nh c&#làm ra m&#m&#ng:

"M&#t bà ch&# ... m&#t bà ch&# hi&#n nh&# các bà ch&# hi&#n trong truy&#n th&#n tiên. Gi&#ng nói nh&#, ánh m&#t âu y&#m, tâm h&#n hi&#n hoà. T&#nh m&# c&#c có riêng m&#t ng&#i ch&# nh&# v&#y, su&#t m&#t đ&#i".

Tr&#m đã bi&#t đ&#c đi&#u mu&#n bi&#t. Nàng mu&#n ng&#p th&# vì xúc đ&#ng. Tr&#c m&#t hình dáng T&#nh nh&#t nhòa ch&# còn l&# m&# m&#t cái mi&#ng c&#i, m&#t mái tóc đen. Nàng không t&# ch&# đ&#c, thú th&#c h&#t lòng mình:

"T&#nh làm ch&# sung s&#ng. C&# đ&#i s&#ng cô i&#t, không có l&#y m&#t ni&#m hy v&#ng. Có nhi&#u lúc ch&# có c&#m giác không th&# ch&#u đ&#ng đ&#c n&#a, mu&#n b&# đi bi&#t đi m&#t, ra sao thì ra, dù..."

T&#nh c&#p l&#i và Tr&#m nghe gi&#ng nói c&#a T&#nh có nhi&#u khác l&#, nh&# c&# đ&#n m&#t ni&#m ph&#n n&# b&#t ch&#t:

"Có bao gi&# ch&# m&# c&#c đi t&#i m&#t n&#i nào đó, m&#t n&#i xa l&#, không ai quen bi&#t mình, s&#ng buồn th&# m&#c tình v&#i m&#t ng&#i đàn ông đ&#n tr&#c, trong vòng m&#t đêm, m&#t ngày, hay m&#t tu&#n, r&#i bình th&#n lên xe v&# nhà, ti&#p t&#c cu&#c đ&#i heo hút cũ".

Tr&#m nghe rõ l&#m, nh&#ng ch&#t l&#ng không bi&#t tr&# l&#i th&# nào. Nàng r&#i h&#n vào m&#t tr&#ng thái h&# đ&#ng, ph&#c t&#p ch&#a bao gi&# c&#m th&#y. Nàng thích thú vì khám phá r&#ng mình v&#n còn là m&#t cái gì đ&# k&# khác mong &#c, không ph&#i là cái bóng vô nghĩa tr&#c s&# th&# l&#nh nh&#t c&#a khách đ&#i. Nh&#ng đ&#ng th&#i nàng th&#y t&#i nh&#c đ&#n xót xa. Đó là s&# khám phá h&#nh phúc đ&#ng th&#i v&#i n&#i tan v&# c&#a o t&#ng. Nàng thì thào:

"Em dám nói th&# v&#i ch&# h&# T&#nh?"

Bây gi&# T&#nh m&#i th&#c s&# s&# h&#i, h&#i h&#n đã có nh&#ng ý t&#ng quái đ&#n phi luân đ&#n nh&# v&#y t&# đ&#u, và đã đ&# cho ác qu&# đi&#u vào âm m&#u x&#u xa trong m&#y ngày li&#n không cho chàng b&# cu&#c. T&#nh lí nhí:

"Xin l&#i ch&#. T&#nh qu&#n trí m&#t r&#i. T&#nh th&#t là m&#t đ&#a h&#n m&#t, x&#u xa".

T&#nh đ&#nh ti&#n v&# phía Tr&#m, nh&#ng nàng gi&#t mình lùi l&#i, gi&#ng h&#t ho&#ng:

"Thôi, khuya r&#i. T&#nh v&# ngh&# mai còn đi s&#m. Ch&# đã quên h&#t nh&#ng l&#i em nói, dù là l&#i ph&#i hay l&#i trái. Em c&#a ch&# lên đ&#ng bình yên nhé!"

T&#nh không bi&#t làm gì khác h&#n là l&#ng l&# chào Tr&#m, r&#i ra kh&#i quán. Lúc b&#c đ&#n c&#a, T&#nh nghe ch&# Tr&#m ch&#y theo nói v&#i:

"T&#nh cho ch&# nh&#n m&#t chút. Nói giùm v&#i Hà là ch&# đã nh&#n đ&#c th&#. Ch&# s&# tìm cách vào tr&#c ngày Hà ch&#n đ&#n v&#.

*

Hai ng&#i nói đ&# th&# chuy&#n cho đ&#n khi tr&#i t&#i. T&#nh mu&#n cho Tr&#m th&#y c&#nh bên c&#u đ&#p

đúng y như mình từng nghe từng nghe. Trộm công nhận trí từng nghe từng nghe của T&#nh chính xác và phong phú. Cũng đèn trên cửa ph&#n chiếu trên mặt sông đẹp thế. Nghe ng&#ng ng&#ng b&#t đi xuống. Trộm và T&#nh tr&#i con đ&#ng nh&# ra cửa, rồi theo qu&#c lái đi ng&#c lên bên xe. Ph&# xá lòng êm &# . Trộm thấy lòng xúc động, khe khẽ hát một câu dài. T&#nh lắng nghe, nghe ng&#ng không biết nàng hát bài gì, chỉ thấy đi&#u nh&#c thông thoáng êm &# nh&# tiếng chuông chiếu. Đêm đã về. Bóng tối vây phủ hai người. Đêm qu&#c và tiếng giày vang vang trên đường nh&#a, đi&#u đi&#n, thanh bình. Ch&#a bao giờ Trộm đ&#c h&#ng một cảm giác thoải mái như hôm nay. Trộm thú th&#c:

"Nếu khi chiếu không nghe lời T&#nh, thì đã phí một một đêm đẹp trong đời".

T&#nh b&#o:

"Khi nghe Hà đã đi đi&#n về rồi, chỉ thấy u não như ng&#ng i một hôm. Trông th&#m lạ m&#".

"Làm sao không buồn đi&#c. Đem tiếng nong qu&#n áo vào cho nó, không ng&#ng vào tr&# có mấy tiếng động thôi. Nếu khi chiếu có xe ra, chỉ đã về rồi. Mà làm sao em ra ngoài đi&#c?"

"T&#nh đi&#c phép ra phố mua đồ b&#p cho đi&#i đi&#i. Vào trong này, em làm phố b&#p mà".

Chỉ Trộm cười:

"Th&# bây giờ ông b&#p cho tôi ăn gì đây?"

"Em sẽ đãi chỉ một bữa cơm ngon không thua quán cơm chi. Chỉ n&#y khá lạ m&#. Ăn xong, em sẽ đãi chỉ về đi&#n t&#n công nhà tr&#".

"Nói chi về y thôi, chỉ tôi nay T&#nh phải đi&#ng tr&# tiếng. Hôm trước T&#nh đi&#n chào, lái ra chỉ phải làm việc tiếng hành. Chỉ tôi T&#nh chỉ đi&#n giờ chót mới biết. Hôm nay chỉ xin thay thế một bữa tiệc khác".

T&#nh đi&#ng chỉ, nghe nghĩ đi&#n bữa tôi hôm trước khi vào lính, chàng ng&#ng ngừng li&#c một dò xem thái độ chỉ Trộm. Chàng thấy chỉ không có chút hận giận căm tức nào. Chàng lắng lòng đi&#n bên Trộm, mi&#ng huyết sáo đi&#ng u buồn rồi. Đ&#n cái quán chỉ ngã ba, T&#nh hỏi:

"Hay mình vào đây?"

Trộm ngạc nhiên hỏi:

"Cái quán này vắng quá. T&#nh sẽ buồn không?"

T&#nh cười chỉ về phía có ánh đèn ngủ sáng:

"Đ&#i kia thì lại ồn ào quá".

Trộm cho câu nói &#y ng&#m chỉ a nh&#u đi&#u h&#a h&#n, một đ&#ng cúi xuống nhìn b&#c chân hai người trên vỉa, không nói gì. T&#nh thấy mình đi&#i xa Trộm, chỉ nhích lại gần hơn. Gió b&#ng thổi

Mẹ và con

Tác Giả: Nguy&#n M&#ng Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

m&#nh vào b&# , h&# t tung tà áo xanh c&# a Tr&# m lên tr&# i, r&# i dán ch&# t lên &# ng qu&# n T&# nh. Tr&# m đ&# nh cú i xu&# ng kéo v&# t áo l&# i, thì T&# nh cũng đ&# nh cú i xu&# ng g&# v&# t áo Tr&# m ra. Hai ng&# i cùng c&# ng đ&# u vào nhau. Tr&# m c&# i nh&# , th&# n th&#ng:

"Ch&# t. T&# nh có đau không?"

"Không ch&# t. V&# n s&# ng nh&#n r&#ng. Nh&# ng ch&# có đau không?"

Hai ng&# i cùng c&# i lên sung s&# ng. Tr&# m quên h&# t e th&# n gi&# g&#n, c&# i h&# h&# , ch&# y nhanh xu&# ng b&# cát. Nàng cú i xu&# ng ch&# m&# t con c&#ng nh&# đ&#ng s&# h&#i ch&# y tìm ch&# núp d&# i ánh đèn đ&# ng, r&# i rít b&# o:

"T&# nh, T&# nh, l&# i đây. Tr&#ng con c&#ng t&# i nghi&# p ch&# a?"

T&# nh đ&# n n&# i thì con c&#ng đ&# chui vào hang sâu. Ch&#ng gi&# v&# h&# i:

"T&# nh có th&# y con c&#ng nào đâu?"

"Nó v&# a chui vào đây r&# i".

"Con c&#ng hay con cua?"

Tr&# m b&# c t&# c c&#i:

"Cua khác c&#ng khác ch&# . Con cua to b&# ng c&# bàn tay. Còn con c&#ng nh&# tí t&# o m&# i ch&# y l&#ng qu&#ng d&#y".

T&# nh nói:

"T&# nh thì ch&# th&# y có cua mà thôi. L&# i không ph&# i cua s&# ng bi&# t bò. Ch&# có ng&# i th&# y mùi th&# m ng&#o ng&# t trong gió hay không? Đ&# ch&# bi&# t mùi gì nào. Cua ram mu&# i đ&# y. Cua ram mu&# i c&# a T&# nh h&# p đ&# n ngon lành h&# n con c&#ng gió c&# a ch&#".

Tr&# m hi&# u ý T&# nh, ch&# ngón tay tr&# vào T&# nh trách:

"Đ&# ham ăn. Ra bi&# n, g&# n tr&# i cao bi&# n r&# ng, mà ch&# nghĩ t&# i cua ram mu&# i. Ph&#m phu t&# c t&#".

R&# i c&# i r&#n r&#. Hai ng&# i đ&# t nhau tr&# l&# i quán. Tr&# m nh&# ng cho T&# nh t&# ch&# n món ăn, r&# i su&# t bu&# i t&# i ng&# i ng&# m T&# nh ăn ngon lành. T&# nh lâu lâu nh&# c:

"Sao ch&# không ăn ch&# ng&# i c&# i?"

"Tr&# m có ăn đ&# y ch&#".

"Đ&#u. Ly bia c&# a ch&# còn nguyên và đĩa th&# t gà phía ch&# còn đ&# y".

"Ch&# ă&#n nhi&# u mà. Không dám &# ng h&# t ly bia, s&# say".

Tr&# m nâng c&# c bia lên u&# ng m&# t ng&# m nh&# cho có, r&# i đ&# t c&# c xu&# ng, l&# y đ&#a g&# p m&# t mi&# ng th&# t gà b&# vào chén c&# a T&# nh. T&# nh v&# i can:

"T&# nh ă&#n nhi&# u r&# i. Ch&# ă&#n đi ch&#".

R&# i g&# p mi&# ng th&# t b&# l&# i chén Tr&# m. Hai ng&# i c&# m&# i qua m&# i l&# i nh&# v&# y mãi, ép nhau ă&#n các th&# ngon, đ&# n n&# i cu&# i cùng th&# c ă&#n trên bàn không còn gì c&#. Tr&# m cũng u&# ng luôn c&# hai ly bia đ&# y. Không quen u&# ng r&# u, nà&#ng th&# y máu nóng b&# c lên m&# c&# m&# t, trong đ&# u t&# ng ti&# ng g&# đ&# u g&# đ&# u nh&# nh&# p búa. Ánh đèn t&# quán chi&# u lên khuôn m&# t nà&#ng càng làm tăng thêm v&# h&# ng hào. L&# n đ&# u tiên, T&# nh th&# y Tr&# m khá đ&# p. Còn Tr&# m thì đ&#m đ&#m nhìn chàng thanh niên khuôn m&# t l&#ng m&# n s&# u m&# ng tr&# c m&# t, môi mím lên đ&# u thu&# c, khó&#i nh&# ra t&# ng ng&# m th&# t khinh b&# c t&# tin. Lúc b&# y gi&# có nhi&# u ng&# i vào quán c&# i nói inh &# i, l&# i l&# t&# c t&# u. Tr&# m gi&# v&# không nghe th&# y, còn T&# nh thì khó&# ch&# u g&# i b&# i tính ti&# n. Tr&# m gi&#nh tr&#. T&# nh không bi&# t làm sao, ch&# Tr&# m tr&# xong ti&# n r&# i cùng v&# i Tr&# m ra kh&# i quán. Đ&#m đã v&# t&# lâu. Trăng nhú lên kh&# i m&# t n&# c, làm h&# ng r&# c c&# m&# t vùng bi&# n l&# ng. T&# nh th&# y c&# nh đ&# p quá, đ&# ngh&# :

"Minh đi đ&# c theo b&# bi&# n m&# t chút cho đ&# n&# ng b&# ng. Ch&# có g&# p v&# không?"

Tr&# m tr&# l&# i nh&# : "Không", r&# i chu&# ch choáng b&# c theo T&# nh. Hai ng&# i đi c&# nh nhau bên b&# n&# c, càng ngày càng xa khúc bi&# n náo nhi&# t &# n ào. Gió nh&# m&# n man &# gò má, Tr&# m th&# y khoan khoái gi&# c&# hai tay lên tr&# i, b&# o T&# nh:

"Đ&#m đ&# ch&# u quá. T&# nh hãy đ&# a tay cao cho bu&# ng ph&# i m&#, hút h&# t mát đ&# u c&# a gió. B&# t ch&# c Tr&# m đây này".

T&# nh nhìn Tr&# m. B&# y gi&# trắng lên cao h&# n chi&# u vào đôi m&# t nà&#ng, ph&# n chi&# u ánh long lanh. Tr&# m c&# đ&# ng đôi tay nh&# l&# i tr&# con t&# p th&# đ&# c. T&# nh nhìn Tr&# m m&# t lúc, tr&# l&# i:

"Ch&# ph&# i làm cô giáo m&# i đúng. Nh&# ng T&# nh đâu ph&# i là c&# u bé mà ch&# đ&# y cách th&#".

"Ch&# c&# th&# y T&# nh là c&# u bé nh&# th&# ng, t&# c không?"

"T&# c ch&#. Tr&# c kia khi còn đi h&# c, thì nh&# n là bé b&# ng cũng đ&# c đi. Nh&# ng bây gi&# T&# nh đã ch&# r&# i. T&# nh là Ph&# Đ&# ng Thiên V&# ng, ă&#n b&# a ti&# c ch&# đ&#i xong, v&# n vai m&# t cái, thành ng&# i l&# n li&# n. Bây gi&# T&# nh l&# i coi Tr&# m nh&# m&# t cô bé. Nh&# m&# t cô bé nh&#".

Tr&# m c&# i không tin, gi&# ng c&# i trong nh&# th&# y tinh, r&# ng r&# đ&# i trắng. Nàng nói:

"B&# y quá. Đã m&# t ti&# n l&# i còn m&# t luôn t&# c ng&# i l&# n. Nh&# ng làm cô bé cũng thú, ch&# sao. Làm cô bé..."

Tr&# m v&# a nói đ&# n đó, thì chân b&# c h&# t vào m&# t h&# cát. Nàng kêu lên, ngã qu&# trên cát &# m. T&# nh v&# i cú&# xu&# ng n&# m cánh tay Tr&# m nâng đ&# y, mi&# ng r&# i rít:

Mẹ và con

Tác Giả: Nguyán Máng Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

"Có sao không cô bé? Có việc gì không, cô bé của anh?"

Rồi, trong một thoáng, Tình như nhìn thấy hành ý dường như một tháng trời. Không chắc chắn, Trâm và đã đứng lên ngang tầm tay thì Tình đã ôm chầm lấy nàng, hai tay ôm chặt thân thể đang nóng bỏng của nàng. Trâm mỉm cười trong tay Tình, hai bàn tay chùi vùi run rẩy một lúc rồi cũng ôm chặt lấy y lưng Tình. Nàng ngước đầu ra phía sau, một nhúm người nhìn, mỉm cười thì thầm:

"Tình... Tình. Có nhớ đêm hôm ấy... Tình đã hôn chị. Chị mỉm cười ngọt ngào trước mặt Tình, như cây, muông thú..."

Tình cảm thấy thân thể Trâm càng ngày càng nóng. Nàng đã bắt thông hai chân. Áo Trâm phơi phơi mát mẻ, và theo đà như nhào lộn, Tình đưa bàn tay theo Trâm ngước nhìn xuống lòng cát mịn. Trâm nhắm mắt, mỉm cười mỉm cười. Tình nhìn không nói được gì. Chàng đã chờ đợi ngay từ khi nghe Trâm mời chàng đi ăn, nhìn tình hình biến chuyển đột ngột, đưa chàng vào cái thế thế đứng. Vì vậy, Tình lưng ngẩng lên, hoang mang không biết phải làm gì, chỉ quỳ gối bên cạnh Trâm đưa óc bóng bóng, nấc cụt trào ra rồi đổ xuống. Trâm mỉm cười say đắm nhìn Tình.

*

Tình và Trâm ra khỏi vùng huyệt nóng của trăng dãi, cát mịn, cười đùa, đêm sâu lòng biển thẳm, rã rời. Hai người đi bên nhau, nhìn nhau không ai nói với ai lời nào. Mỗi tối lúc đứng gần nhà trẻ của Trâm, Tình cười nói một cái gì:

"Hoà bình rồi, thế nào Tình cũng được trở về. Lúc ấy..."

Trâm với một lời, giọng nói vui vẻ vì hết hoang:

"Còn đánh nhau mà. Nhớ đừng như em không về được đâu".

Nói xong, Trâm đi nhanh vào cửa, như chạy trốn. Tình nghe thoáng thoáng trong câu nói cuối cùng của Trâm, có cái gì giống như một niềm mong mỏi của mâu thuẫn đến kỳ đờ, xót xa.

Tình đàn ông

Vợ chồng ông Tâm và lũ con lách chách đi bộ phố về nhà. Con Lan và thằng Vũ hí hửng chạy theo ba mẹ, mẹ quá quên cả đo lường đường dài. Con Lan mím môi cười không cho cái mũi ni lông mũi bay xuống đường cái lầy lội. Còn thằng Vũ tay xách đôi dép Nhốt cũ, cười chạy một đôi giày da mới và đôi giày da mới. Bà Tâm cười thì thầm, khoe với chồng rằng ký ức bà và mẹ mua rón hớn hôm qua đến ba trăm đồng, bù lại gói bột dứa để hôm qua một trăm đồng. Cuối cùng vẫn còn lại hai trăm, để mua hai hộp sữa cho thằng Út. Chắc có một mình ông Tâm không được vui:

"Lời đâu không thấy, chỉ thấy cái cảnh cuộc sống hèn hạ mà thôi. Em biết anh ôm xách đồ thì nhìn kìa, không còn thấy được mà đi nữa. Em coi thì có chiếc cyclo nào không, kêu lái cho

m&#t l&#t v&# th&#ng nh&# cho kh&#e".

Con Lan mau mi&#ng:

"C&# m&#t chi&#c kia kia ba. Đ&# con k&#u cho".

Bà Tâm ch&#a k&#p ng&#n, con b&# đ&# g&#i l&# nh l&#i:

"Cyclo, l&#i đ&#y mau".

Nh&#ng b&#c phu xe c&# c&# m c&# đ&#p xe đ&# th&#ng. Ông Tâm th&#t v&#ng, còn bà v&# c&# v&# th&#c th&#c, nh&# nh&#ng gi&#i th&#c cho ch&#ng:

"B&#y gi&# đ&# s&#u gi&# chi&#u ba m&#&#i r&#i. Ng&#&#i ta còn lo v&# đ&#n đ&#p r&#&#c ông bà, ai đ&#u làm thu&#e ch&# m&#&#n n&#a mà g&#i cho m&#t công".

Ông Tâm không bi&#t gi&#i to&# n&#i b&#c đ&#c b&#ng cách nào, ng&#p ng&#ng m&#t lúc, r&#i s&#ng s&# v&#i v&#:

"Ph&#i. B&#y gi&# đ&# chi&#u ba m&#&#i r&#i. Ch&# còn m&#y gi&# n&#a là giao th&#a. Nh&#ng đ&# bi&#t v&#y, thì sao không lo mua s&#m m&#i th&# cho xong hôm qua hôm kia đ&#. Ch&# đ&#n phút ch&#t, lúc ng&#&#i ta đ&#ng c&#a đ&#p hàng, m&#i ch&#p gi&#t h&#i h&# r&#&#c toàn đ&# đ&# th&#a v&#".

Bà Tâm ph&#ng ph&#u nét m&#t. Bà mu&#n tr&# l&#i li&#n, nh&#ng ngh&# th&# nào l&#i th&#i. Ông Tâm h&#i ng&#c nh&#n không nghe v&# nói gì, li&#c nh&#n bà Tâm m&#t chút r&#i ti&#p t&#c b&#&#c. Ông e d&#e li&#c nh&#n l&#n n&#a, b&#o nh&#:

"Đ&#i gi&#y em mua cho th&#ng Vũ đ&#p l&#m. V&#a ch&#c ch&#n l&#i v&#a nh&#".

Bà Tâm gi&#yên l&#ng. Ông Tâm nói:

"Tr&#ng con Lan nó đ&#i cái m&# đ&# c&# đ&# th&#&#ng không. Má nó h&#y h&#y. Con n&#t nó khác, ch&# bi&#t c&#&#i đ&#u không bi&#t lo l&#ng gì".

B&#y gi&# bà Tâm m&#i b&#o ch&#ng:

"Đ&#u ph&#i ch&# c&# con n&#t m&#i v&# tâm. Đ&#n ông cũng v&#y. Em ráng ti&#t ki&#m t&#ng đ&#ng, làm sao cho kh&#i mang n&#, anh không ch&#u hi&#u. L&#i còn đ&#n v&#t em n&#a".

Ông Tâm bi&#t mình c&# l&#i, không dám nói gì thêm, l&#ng l&# b&#&#c bên v&#. T&# đ&#o v&# nh&#, ông c&# c&# ý làm hoà v&#i v&# đ&#i ba l&#n, nh&#ng l&#n nào cũng th&#t b&#i. Bà Tâm th&#n nh&#n b&#&#c, làm nh&# không h&# bi&#t đ&#n s&# c&# m&#t c&#a ng&#&#i phu khu&#n v&#c c&#n c&#n bên c&#nh. C&# đ&#n lúc con Lan th&#ng Vũ b&# ba m&# ch&#y nhanh vào ng&#o reo l&#n:

"V&# mau khoe đ&# m&#i v&#i ông n&#i. B&#&#c nhanh lên m&#".

Bà Tân v&#n không tr&#i. Th&#y nguy hi&#m, ông Tâm c&# g&#ng gi&#ng hoà l&#n cu&#i cùng:

"Vô nhà đ&# vi&#c x&#p đ&#t bàn gh&# anh lo. Ch&#ng n&#a gi&# là xong ngay. Mình l&#y t&#m cái bàn h&#c con Lan làm bàn th&#. Em ch&# cái bàn dính m&#c cùng kh&#p ph&#i không? Kh&#i lo. Ch&# vi&#c l&#y t&#m drap xanh ph&# lên là xong ngay. Mình đ&#p b&#t m&#y cái gh&#, cái gi&#&#ng b&#, khiêng thùng đ&# gi&#t b&# sau b&#p, là đ&# ch&# kê b&# sa lông mây. Dĩa m&#t, bình n&#&#c trà, chai r&#&#u Anis, gói thu&#c Méli&#, bao diêm, b&#y nhiều đó là đ&# t&#&#m t&#t. Em th&#y không, anh có khi&#u m&# thu&#t và óc tháo v&#t nhanh nh&#n tr&#i sinh. Phòng khách đã chi&#n c&#a mình không thua thiên h&# bao nhiêu đ&#s.

Vào phía trong c&#ng, bà Tân m&#i h&#i ch&#ng:

"Còn cái đàn anh đ&#nh đ&#p đi đâu?"

Ông Tâm kh&#ng l&#i, không bi&#t tr&#i th&# nào, h&#i v&# l&#n n&#a:

"Em nói cái gì?"

"Em h&#i anh đ&#nh đ&#p cái đàn đi đâu?"

"Cái d&#&#ng c&#m c&#a ông c&# h&#?"

"Còn cái đàn nào n&#a. Thùng đ&# gi&#t b&# sau l&#ng cái đàn. Đ&#p thùng đ&# gi&#t vào b&#p, còn cái đàn có đ&#p vào b&#p không?"

Ông Tâm không tr&#i, yên l&#ng theo v&# vào nhà. C&#a tr&#&#c ch&# khép h&#, ti&#ng con Lan tíu tít:

"Ông n&#i, con có cái mũ m&#i. Con qu&#ng cái mũ cũ vào thùng rác r&#i. N&#i th&#y cái mũ c&#a con có đ&#p không?"

R&#i ti&#ng th&#ng Vũ:

"Còn con thì có đôi giày. V&#i đôi t&#t n&#a".

Ông Tâm vào nhà, th&#y cha v&#n ng&#i &# ch&# cái d&#&#ng c&#m h&# nh&# th&#&#ng l&#. Hai bàn tay g&#y gu&#c c&#a ông c&# còn tr&#i đ&#u trên hàng ph&#m tr&#ng. Ông n&#i ng&#ng đàn, nghiêng ng&#&#i h&#i hai cháu:

"&#, bài đó hay l&#m. C&#a ông n&#i v&#i m&#t ng&#&#i b&#n h&#p so&#n đó. Đ&# ông n&#i đàn cho cháu nghe nhé".

Con Lan nhanh nh&#u c&#i chính:

"Không. N&#i nghe sai r&#i. T&#i con h&#i n&#i có th&#y cái mũ, đôi giày ba me mua cho t&#i con đ&#p không".

Gi&#ng ông n&#i v&#n đ&#u đ&#u, nh&# v&#ng t&# m&#t th&# gi&#i khác:

"Ồ, bài này hát khó hát lắm chút. Thế thì đó chắc có cô Bích Liên hát nhé bài này có a nhé mà thôi. Nhưng là chắc là bạn cu&#i bài. Khó đi&#n t&# cho đúng lắm. Đây, cháu nghe đây".

R&#i ông cứ xoay ngón&#i ngón&#i, ngón&#i ngay ngón&#n tr&#&# cái d&#&#ng c&#m, hai bàn tay xoay&#ng xoay&# u l&#&#n l&# trên phím. Đầu ông cứ gật g&#t theo nhịp đầu, đôi vai xuôi rung d&#ng, nh&#ng t&# cái d&#&#ng c&#m, không có âm thanh nào phát ra cả. Ông Tâm thấy thế&#ng cha tràn tr&#, d&#ng l&#ng ch&# c&#a ra vào quên cả việc&#t m&#y gói d&# k&#nh càng xuống sân nhà. Bà Tâm thúc hông ch&#ng h&#i nh&#:

"Anh thấy không? Ông cứ đâu có ch&#u r&#i cái d&#&#ng c&#m. Đầu anh d&#p đi d&#&#c. Ch&# đâu mà d&#t b&# sa lông mây

Th&#ng Vũ ch&#y l&#i phân tr&#n v&#i me:

"Mua đôi giày khác đi mẹ. Nh&#i ch&# đôi giày xoay&#u, con h&#i có d&#p không, nh&#i l&#c d&#u không nói".

Bà Tâm tìm cách gi&#i thích cho d&#a con c&#ng:

"Nh&#i đâu có ch&#. Nh&#i công nh&#n đôi giày c&#a con d&#p, d&#p l&#m. Nh&#ng nh&#i gi&#n Vũ, vì hôm tr&#&# Vũ phá cái đàn c&#ng c&#a ông nh&#i, nên nh&#i l&#c d&#u không tr&# l&#i".

Th&#ng Vũ cãi l&#i:

"Đâu phải con phá. Chắc Lan b&#o làm vậy cho b&#t &#n, đâu phải mình con làm".

Con Lan cũng không v&#a:

"Đâu phải con b&#o. Tôi mẹ..."

Nói d&#n đó, con bé ch&#t nh&# đi&#u gì, ng&#ng l&#i k&#p thế&#i. Con Lan li&#c nhìn ông Tâm, ánh mắt gi&# v&# s&# s&#t m&#t cách ranh mãnh. Bà Tâm cứ&#i xoa&#, nói v&#i ch&#ng:

"Ba nh&#ng tai không nghe gì đâu. Cái d&#&#ng c&#m h&#, kêu &#t &#t ch&#ng ra làm sao cả. Thế mà ba cứ t&#&#ng đàn v&#n còn t&#t, ngón&#i đánh say s&#a. Em không ch&#u nh&#i, có b&#o con Lan nó ch&#m gi&#y cho kh&#i kêu. Anh d&#ng gi&#n, ba có nghe gì đâu mà b&#t".

Bây giờ ông Tâm mới hiểu vì sao t&# m&#t tu&#n nay, chiếc d&#&#ng c&#m không còn phát âm d&#&#c nữa. Ông nh&#n r&#ng v&# đã làm đúng. Ông nh&#i b&# đi&#c nh&#ng không nghe d&#&#c gì. Căn nhà thuê l&#i quá ch&#t. Tr&#a t&#i sau buổi làm v&#, cứ hai v&# ch&#ng ông Tâm d&#u c&#n chút yên tĩnh nghỉ ng&#i. Thế&#ng bé Út l&#i hay s&#y thế&#c, mới l&#n ông nh&#i d&#a tay lên phím cái d&#&#ng c&#m cũ là thế&#ng bé gi&#t mình khóc thét.

Kh&#n nh&#i ông Tâm không có can d&#m nói cho cha hiểu. Ông cứ tr&#&#c kia là m&#t nh&#c sĩ d&#&#ng c&#m nh&#i tiếng. Cây đàn là ngón&#i b&#n d&#i thân nh&#t trong cuộc&#i nh&#c nh&#n cay d&#ng, t&# khi ngón&#i b&#n d&#i xinh d&#p hi&#n hoà khác m&#t đi, b&# l&#i cho ông cứ ba d&#a con nheo nh&#c. Bà nh&#i v&#n gi&#i chuy&#n buôn bán t&#o t&#n, m&#t mình quán xuy&#n h&#t m&#i việc&# gia đình. Thế&#a đó, nh&# thế&#a h&#&#ng m&#t gia tài khá d&# s&# và nh&# tài nh&#i tr&# c&#a ng&#&#i v&# hi&#n, cứ ngày ông nh&#i ch&# lo

Mẹ và con

Tác Giả: Nguy&#n M&#ng Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

Bà Tâm m&#ng:

"Vũ, không đ&#c h&#n. H&#t đ&#a ch&#a cúng, ch&#a đ&#c ăn. H&#n mang t&#i".

R&#i bà quay v&# phía ch&#ng:

"Anh li&#u x&#p bàn th&# ch&# nào? H&#p th&# này, kê bàn h&#c c&#a con Lan làm sao v&#a. Hay là.... hay là l&#p bàn th&# trên cái đàn đ&#ng c&#m?"

Ông Tâm b&# ch&#m vào ch&# nh&#t, ph&#n &#ng m&#t cách gay g&#t:

"Em c&# nói th&#ng là mu&#n n v&#t quách cái đàn lên xe rác, ch&# đ&#ng nói quanh co n&#a. Đ&#ng có đ&#n v&#t mãi, anh không ch&#u n&#i đâu".

Bà Tâm cũng không v&#a:

"Trong nhà này, ai đ&#n v&#t ai? Ai làm kh&# s&# ai? Anh hay là tôi? Mình không có ti&#n thì ch&# ch&# tàn đi mua đ&# th&#a, ti&#t ki&#m đ&#c đ&#ng nào hay đ&#ng &#y. Tôi đàn bà y&#u &#t còn ch&#u khó đi b&# cho đ&# ti&#n xe. Ai c&#n nh&#n cảm r&#m t&# chi&#u đ&#n gi&#? Mình nghèo thì ch&#u &# ch&#t. Nhà ch&#t thì ph&#i khéo x&#p đ&#t. Ai đ&#t ch&#ng &#ng..."

Ông Tâm c&#t ngang l&#i v&#:

"Em không đ&#c nói đ&#ng đ&#n ba. Mình làm con, đã không đ&# đi&#u ki&#n ph&#ng đ&#ng đ&#y đ&# thì ph&#i..."

Bà Tâm cũng c&#t l&#i ch&#ng:

"Nh&#ng các chú làm ăn phát đ&#t, nhà cao c&#a r&#ng sao không r&#c ba v&# ph&#ng đ&#ng, ch&# đ&# m&#c m&#t mình anh lo. Các chú không ph&#i là con à?"

"Em nói gì l&# v&#y. Mình là con tr&#ng, ph&#i..."

Bà Tâm l&#c đ&#u chán n&#n:

"Bao gi&# anh cũng ch&# nh&#c l&#i có b&#y nhiều. Mà thôi. Đ&# tôi lo đ&#n th&# gì ăn qua quít cho lũ tr&# đi ng&#. Lan, con qua kêu ch&# &# v&# cho me. Còn th&#ng Vũ c&#i gi&#y ra đi. Đ&# cho m&#i mai còn đi l&#i các chú xin lì xì".

Ch&# cho v&# đ&#n con đi khu&#t sau t&#m vách ngăn, ông Tâm m&#i đi v&# phía cha. K&# sát mi&#ng vào tai ông c&#, ông Tâm nói l&#n:

"Th&#a ba, đi n&#m m&#t lát cho kh&#e r&#i còn dùng c&#m".

Ông c&# g&#t đ&#u, nh&#ng v&#n c&# ng&#i tr&#c cái đ&#ng c&#m, không ch&#u đ&#ng đ&#y. Ông Tâm nh&#c l&#i:

"Ba nghá mát lát, ăn cám tái rái còn đón giao tháa. Chá còn bán giá náa là hát năm Táí, ba có nhá hay không?"

Ông cá ngáng đáa tay trên phám, ngáng cá nhìn con trá lái:

"Đác lám chá.. Bài này hay lám. Âm thanh cuán cuán, nhá thác láu. Hái còn trá, ba chái bán này, xúc đáng đán muán khóc. Ba..."

Ông Tâm không đá cho cha già nhác lái đá pá khúc cũ, nâng hán ngáng i ông cá lên. Ông cá không nói náa, đá mác cho đáa con trai tráng đán ra phòng sau. Bà Tâm và chá đá đán cám xong. Hai đáa nhá đòi mẹ bá thác ăn đáy đá vào chén ra ngái trác cáa váa ăn váa nhìn xe cá qua lái. Chá còn ba ngáng i lán ngái ăn láng lá đái ánh đèn đán vàng lá mù. Gán chá cáa sá, chá nám tay nái đáng đáa cho tháng nhá thái máe cáa quáy. Lá trá xem xe cá chán, quay trá vào táu tát hái mẹ cháng nào cúng tát đá chá. Bà Tâm nhìn đáng há báo còn hán ba giá náa. Con Lan cáng quyát báo là con sá đái. Tháng Vũ bát chác báo con cũng đái. Nháng hai đáa trá đáu ngá lán quay trên giáng bá trác khi ông Tâm và chá lái đác cái đàn đáng cám vào sát vách đá khoáng nán nhà còn lái đá ráng mà đát bàn thá. Bà Tâm liác dò gáng mát cháng, mám cái xin lái. Ông Tâm nhách mép cái lái, gáng mát ngám ngái. Bên kia vách, ông cá húng háng ho. Hình nhá tiáng chân đáng cám kéo lê trên nán xi măng đã đánh thác ông cá đáy. Hai vá cháng ông Tâm nín thánghe ngáng mát lúc, rái tiáp tác xáp đát cho xong háng án và bá sa lông đá mai tiáp khách. Chá đá có ý muán chá giao tháa vái ông bà chá, nháng đán mái mát giá khuya thì cháu thua con ma ngá.

Hai vá cháng ông Tâm láng lá chuán bá đón năm Sáu, lòng láng láng không phân biát đác là niám vui mái nhá hay là nái buán còn lái. Ông Tâm bá áo sá mi vào trong quán, đánh láy cái cà vát xanh thám mang vào nháng sau nghĩ sao lái má tá láy cái áo láng mác choàng bên ngoài. Bà Tâm chái lái tóc, mác cái áo dài nâu may tháng trác, báng ba đĩa bánh mát lên bàn thá, gán cáp đèn sáp hai bên lá háng, đát sán bao diêm bên bì nhang lái rá tián. Sáa soán xong đầu đó, bà thì tháo hái cháng:

"Còn bao lâu náa mình?"

Ông Tâm xem đáng há báo:

"Còn mái phút náa".

"Có nên thác ba đáy cho ba cúng giao tháa không?"

Ông Tâm suy nghĩ mát lúc, rái trá lái:

"Thái. Khái cán. Đá cho ba nghá. Năm ngoái chính ba nhác anh thác ba đáy đá cúng rác. Năm nay ba không nhác. Tai ba náng thêm. Anh hái buán, vì ba không còn đác nhá năm trác. Ba đã lán".

"Còn máy phút náa, mình?"

"Còn sáu phút nữa. Em lo rót nước sôi trong ấm-tấm vào bình trà đi. Cho anh bao diêm để đốt nhang".

"Bao diêm em để sẵn đó rồi".

"Nhưng cơm nhang vào đâu? Lạ hàng ngày chị làm cơm mà thôi".

Bà Tâm cười quát:

"Em quên mất. Còn mấy phút nữa? Ba phút à? Em chớ vội xuống bếp lấy cái ly để ngỏ lên liễn, chớ có kíp".

Lúc bà Tâm trở lên, để ngỏ vĩa chớ đúng mâm hai giò. Ông Tâm thì thào:

"Giao thừa. Liệu chị thấy năm nay họ có bắn súng thay pháo không".

Hai vợ chồng lặng lẽ nghe mất lúc không thấy gì. Ông Tâm nhớ đến phần sự trọng, vội bắt diêm thắp nến, đốt nhang thơm rậm rạp khắp nhà. Liền xong, ông để ngỏ sang mất bên ngoài cho vợ. Bà Tâm cười nguy hiểm tham lam nhìn chị, đôi mắt say sưa, thành kính. Ông Tâm hơi nóng ruột, chớ vội liền xong để ngỏ thì thào:

"Sang năm Sửu rồi. Thêm mất tuổi nữa, em có buồn không?"

Bà Tâm xúc động, không trả lời ngay. Mất lúc sau, bà ngỏ nhìn chị nói nhỏ:

"Em không buồn. Em già thêm mất tuổi, thì anh cũng già thêm mất tuổi".

Ông Tâm không ngờ vội nói đến câu dí dỏm đúng lúc nhớ vội, đành nói mất câu thốt tu, thì giật mình vì tiếng súng nổ ngay bên cửa nhà. Bà Tâm hét hoảng nép sát vào chị hỏi:

"Cái gì vậy mình?"

Ông Tâm trấn an:

"Không có gì đâu. Chú T&# thi&#t gan cùng mình. Đã có lính cấm, vội ngỏ tay bóp để mất phát cho đã. Mai chớ chớ n&# thôi vội chớ nh&# sát, không tránh khỏi đâu..."

Nói đến đây, ông Tâm để ngỏ ngỏ ngỏ. Ông để mất ra đầu cho vợ. Bà Tâm nhìn theo hàng nhìn cửa chị, thấy ông n&#i b&#c qua cửa ngăn, đi ra phòng trọng nh&# mất ng&#i m&#ng du, ông cười nhìn bàn thờ, nhìn hai con gối để đầu, để đầu tán th&#ng. Rồi ông cười đi th&#ng về phía cái để ngỏ cấm. Ông Tâm lo sợ, nói th&#m vội vội:

"Chớ ba sự n&#i cửa n&# đình, hỏi tôi sao dám để y cái đàn cửa ba đi chớ khác".

Bà Tâm trong sợ hãi cũng quên là ông cười b&# để c&#ng, thì thào:

Mẹ và con

Tác Giả: Nguy&#n M&#ng Giác
Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

"Ch&# bi&#t làm sao. Không đ&#y vào sát vách, ch&# đâu l&#p h&#ng án. Ba ph&#i hi&#u nhà mình ch&#t ch&#i".

Nh&#ng ông n&#i không qu&# m&#ng gì. Ông c&# đ&#n ng&#i tr&#c đàn, yên l&#ng suy nghĩ m&#t chút r&#i đ&#a tay l&#t trên phím. Đ&#u ông c&# g&#t g&#t đánh nh&#p.

Ông Tâm th&#y lòng xót xa, r&#m r&#m n&#c m&#t b&#o v&#:

"Năm S&#u ch&#c ba l&#n h&#n. Khuya kho&#t mà còn đ&#y đánh đàn".

Bà Tâm không nói gì, nên căn phòng yên l&#ng hoàn toàn. Ti&#ng đàn l&#ng l&# v&#n ti&#p t&#c làm đau nhói tâm h&#n ông Tâm. Ông không th&#y gì khác h&#n là m&#t đ&#m t&#i m&#nh m&#ng tr&#c m&#t. Ánh sáng n&#i bàn th&#i nh&#e qua n&#c m&#t. Hình dáng ng&#i v&#i chao qua chao l&#i, nh&# m&#t o&#nh. R&#i ông nghe v&# b&#o:

"Minh, hình nh&# ba đang nói gì đó. Hãy l&#ng nghe xem".

Ông Tâm l&#y &#ng tay áo chùi n&#c m&#t, d&#m d&#m nhìn cha. Ông l&#ng nghe.

Bà Tâm thì thào:

"Hình nh&# ba v&#a đàn v&#a hát, ph&#i không?"

Ông Tâm chú ý h&#n n&#a. V&# ông đã nói đúng, ông c&# v&#a đ&#a tay l&#t trên phím đàn cầm, v&#a hát theo. Ph&#i m&#t m&#t lúc lâu, ông Tâm m&#i nghe thoang thoáng đ&#c vài câu hát c&#a cha mình. Bà Tâm l&#i h&#i:

"Ba hát bài gì nghe quen quen".

Ông Tâm ra đ&#u cho v&#i im l&#ng, l&#ng nghe ti&#p gi&#ng hát kh&#n kh&#n c&#a cha già. Bà v&# không nh&#n đ&#c tò mò n&#a, h&#i:

"Ba hát bài gì mà say s&#a v&#y, mình?"

Ông Tâm n&#m tay v&#, ng&#m ngùi làm run ti&#ng nói:

"Anh không bi&#t ch&#c. Hình nh&# bài *Xuân và Tu&#i tr&#* c&#a La H&#i".

Vách đá cheo leo

Cu Tý ch&# không đ&#c n&#a, lên ti&#ng gi&#c:

"M&#t tr&#i s&#p l&#n r&#i n&#i. Mình v&# thôi".

Ông lão không tr&# l&#i đ&#a cháu nh&#, c&# nheo m&#t nhìn vào lùm cây r&#m bên b&# su&#i. Th&#ng bé

Mẹ và con

Tác Giả: Nguy&#n M&#ng Giác
Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

không chịu thua:

"N&#i không chịu v&# thì con v&# tr&# c. Mai con không theo n&#i n&# a đâu".

Ông lão g&#t:

"Mày đi theo cha làm r&#i ông cha đ&# c ích gì. Đi yên cho ông tìm s&#i mây c&#t bó c&#i đã. N&#i m&#i tìm đ&# c có m&#t s&#i thôi.

Cu Tý chấp đ&# c c&# h&#i chấp ng t&# mình cũng là ng&#&#i h&#u ích, chấp y đ&#n lay tay ông n&#i:

"Đ&# con chấp cho. Cha lùm cây này không có s&#i nào đâu. Cha phía trên gành có nhi&#u mây l&#m".

Ông lão g&#t gù, l&#m b&#m đ&#u gì trong m&#m, vui v&# theo chân đ&#a cháu nh&#. Hai ông cháu v&#a làm vi&#c v&#a khác nhau chuy&#n bán c&#i hôm qua. Cu Tý b&#o:

"Mình bán đ&# c&#i cho lò bánh xong, thì đi chấp t&# b&#i bán cho lò g&#ch".

Ông lão nh&#n xét:

"&#, tao chấp t&#r&#i h&#t c&# r&#ng dày, mà cha l&#p n&#i m&#y cái lò háu ăn".

Cu Tý không hi&#u, h&#i l&#i:

"N&#i nói cái gì?"

"Tao nói m&#y cái lò háu ăn, hi&#u không?"

V&#a nói ông lão v&#a chấp vào miệng cu Tý đang há h&#c ra kinh nh&#c. Ông lão gi&#i thích thêm:

"T&#i bay ăn đ&# quá, m&#t b&#a năm sáu chén c&#m đ&#y, làm cho n&#i chấp t&#r&#i c&# cây r&#ng đem bán v&#n chấp đ&# ti&#n mua g&#o".

R&#i ông lão tr&#m ngâm, l&#i nói gi&#ng nh&# m&#t ti&#ng th&# dài:

"Đáng l&# t&#i tu&#i này, tao chấp ng&#i vu&#t râu u&#ng n&#&#c trà, chấp cha t&#i bay nuôi. Nh&#ng Tr&#i không chi&#u lòng ng&#&#i, biết làm sao gi&#".

Cu Tý mãi nghe, không chấp u kéo m&#nh dây mây đ&# si&#t chấp t&#l&#ng bó c&#i. Ông lão nh&#c:

"Con kéo m&#nh cho n&#i chấp. Mi&#ng nói, tai nghe, nh&#ng tay đ&#ng quên làm".

Cu Tý c&#&#i, giúp ông n&#i bó c&#i còn l&#i. Đ&# chấp a l&#i, nó l&#ng xăng chấp y l&#y cây đ&#n xóc đem l&#i cho n&#i, ph&# v&#i ông c&#m m&#nh đ&#u nh&#n cây đ&#n vào phía đ&#&#i dây bu&#c. Hai ông cháu v&#a làm vi&#c v&#a c&#&#i đùa. Xong đâu đ&#y, ông lão h&#i cháu:

"Bây giờ cháu muốn gì? Vác rổ a cho ông, hay là đi tay không đi nhặt đá cuội vào chậu ô làng?"

Cu Tý ph&#ng ph&#u:

"Hôm qua con mất công đem vỏ, tôi nó khóc la giãnh h&#t c&#a con. B&#a nay con không thêm nhặt n&#a. Đi con vác rổ a cho n&#i".

"V&#y càng t&#t. Đem vỏ b&# lẫn lóc thêm d&# nhà. Nào, chúng mình v&#".

Ông lão ch&#m ch&#p khom l&#ng xu&#ng, k&# vai vào d&#i đ&#n xóc, b&#m môi l&#y gân nh&#c g&#nh c&#i đ&#ng d&#y. S&#c n&#ng đ&# lên đôi vai già làm cho ông lão xi&#ng t&#ng m&#t chút, nh&#ng ông g&#ng g&#ng ng gi&# đ&#c thẳng b&#ng. Ông đ&#ng yên m&#t ch&# nhún nhún vài cái cho quen vai, r&#i v&#n m&#t tay vào b&# đá b&#t đ&#u b&#c.

Cu Tý ch&#y tr&#c ông n&#i, đôi chân nh&# chuy&#n li&#ng tho&#ng trên các m&#m đá nh&# con s&#n d&#ng hí h&#ng. T&#nhiên nó th&#y h&#n r&#n r&#. Nó quên m&#t g&#nh n&#ng c&#a n&#i. Đ&#n lúc nh&# l&#i th&#c t&#, nó h&#t ho&#ng khi quay nhìn sau l&#ng không th&#y cái dáng ch&#m ch&#p kh&#c kh&# c&#a n&#i đâu c&#. Cu Tý ch&#y ng&#c tr&# l&#i, qua kh&#i m&#t kho&#ng tr&#ng r&#m quanh co, m&#i th&#y ông n&#i đang ng&#i b&#t bên đ&#ng, g&#nh c&#i đ&#t sát b&# đá. Cu Tý h&#i:

"N&#ng quá ph&#i không n&#i?"

Ông lão ch&#a k&#p tr&# l&#i, đ&#a bé đã nói tiếp:

"Con đã bỏ b&#y nhiều đ&# r&#i, không c&#n ch&#t thêm n&#a. N&#i không nghe. N&#i c&# s&#ng&#i ta chê ít, mai không mua c&#a mình. G&#nh c&#i c&#a bác Ba ít ch&# đâu có nhi&#u nh&# g&#nh c&#i mình. Mà lò bánh h&# có nói gì đâu. Con..."

Ông lão ng&#t l&#i:

"Không ph&#i đâu. Đ&#ng l&#i nh&#i n&#i b&#c l&#m. G&#nh c&#i này th&#m gì. Nh&#ng m&#t n&#i h&#i y&#u. N&#i v&#p hòn đá. S&# móng chân cái tr&#c ra m&#t".

Cu Tý s&# hãi ng&#i s&# xu&#ng tr&#c m&#t ông n&#i. Ông n&#i đã nói th&#t. Ngón chân cái bên ph&#i c&#a ông lão đ&#y c&# máu, và m&#i l&#n ông lão &#n ngón tr&# vào móng, thì máu l&#i trào ra. Cu Tý cu&#ng quít không bi&#t làm gì, c&# h&#i:

"Làm sao h&# n&#i? Làm gì bây giờ h&# n&#i?"

Ông lão h&#i b&#c g&#t đ&#a cháu:

"Mày làm gì mà la nh&#ng lên th&#? Đi r&#ng v&#p chân ch&#y máu là th&#ng ch&# có gì đâu. V&#ch qu&#n đá lên chân ông n&#i cho sát trùng, r&#i ch&# c&#m máu mình l&#i g&#nh c&#i v&#".

Cu Tý không dám nói gì thêm, v&#ng l&#i ông lão, đi ti&#u lên ch&# b&# th&#ng. Th&#y b&#i đ&#ng v&#ng lên ch&# l&#, nó nh&#c:

"Ông đỡ chân lên hòn đá cho sạch".

Ông lão thấy cháu nói có lý, d&#i bàn chân đau lên ch&# m&# t đ&# ng có t&# ng đá ph&# ng. Cu Tý h&# i khom ng&# i xu&# ng đ&# n&# c ti&# u r&# i nh&# lên ngón chân, cho n&# i kh&# i đau. Ông lão thấy cháu có ý t&# , c&# m đ&# ng, v&# v&# lên vai cu Tý:

"Sao con biết n&# i b&# v&# p mà quay l&# i?"

Cu Tý nói d&# i:

"Con c&# ch&# y m&# t qu&#ng l&# i nhìn trông ch&# ng, s&# n&# i theo không k&# p".

Khi cu Tý ti&# u xong, ông lão b&# o:

"Thôi, đ&# c r&# i. Đ&# n&# i ng&# i yên m&# t chút cho máu h&# t ch&# y, mình l&# i b&# t đ&# u đi. Con không thích l&# m đá cu&# i n&# a sao? Ông nói đùa, ông không la đầu. L&# i ch&# lòng su&# i kia tìm m&# y viên nh&# và tròn đem v&# chia b&# t cho m&# y em".

Cu Tý đi r&# i, ông lão nhìn l&# i ngón chân cái c&# a mình. Tuy h&# i rất, nh&# ng máu đã b&# t ch&# y. Đ&# u móng chân b&# v&# t đi m&# t chút, đ&# l&# m&# ng th&# t h&# ng. Ông lão d&#oacute; d&#c nhìn quanh, tìm l&# i viên đá đã làm cho chân ông đau. Nó n&# m cách đó không xa. Ông lão nghiêng mình v&# i tay nh&# t lên. Viên đá nh&# x&# xì, đ&# y góc nh&# c s&# c ch&# ng kém mũi dao. Lòng t&# nhiên t&# c gi&# n, ông lão c&# m viên đá gi&# lên cao, l&# y đà, đ&# nh ném th&# t xa cho r&# i t&#m xu&# ng khúc su&# i n&# c đ&# c. Nh&# ng vào phút cu&# i, ông lão đ&# ng l&# i. Ông nhìn hòn đá chăm chú m&# t l&# n n&# a. Viên đá m&# u m&# gà, nh&# ng ch&# ng ch&# t nh&# ng đ&# ng ch&# đ&# nh&# gân máu trong lòng m&# t ng&# i già. Ông lão nghĩ: Trong thân th&# mình, ch&# c cũng có nh&# ng đ&# ng máu ch&# ng ch&# t nh&# th&# này. Nh&# th&# khi b&# v&# p, máu ch&# r&# n đ&# n đ&# n ch&# không tuôn x&# i x&# . Ông lão t&# nhiên th&# y viên đá tr&# thành quy&# n luy&# n. Ông c&# m th&# y, m&# h&# , trên cái d&#ng x&# xì l&# i l&#m, b&# ng nh&# ng m&# u s&# c h&# n t&# p ch&# vàng ch&# tr&# ng ch&# xám ch&# đ&# , m&# t g&# ng m&# t ch&# p ch&# n. Ch&# nh&# ra này có th&# gi&# ng v&# i ch&#p mũi con chó nh&# , nh&# ng ch&# l&#m này l&# i gi&# ng cái mi&# ng ng&# i. Ông tìm đôi m&# t. Tuy&# t nhiên không th&# y đâu. Ch&# th&# y các đ&# ng gân máu trên má tr&# ng. Ông ch&# t nh&# viên đá đã làm cho ông ch&# y máu chân, nên s&#m soi tìm ki&# m xem còn dính đâu đây không. V&# n tuy&# t nhiên không th&# y đâu. Hay là mình l&# m v&# i m&# t viên đá khác. Mình có v&# p vào m&# t viên đá, nh&# ng có th&# viên đá này vô t&# i. Tay ông mân mê viên đá x&# xì, đ&# n đ&# n c&# m th&# y h&# i &# m m&# t tr&# i chuy&# n t&# viên đá qua tay mình. Khám phá &# y làm cho ông lão xúc đ&# ng, ng&# i l&# ng tr&# m ng&#m. S&# c s&# ng c&# a m&# t tr&# i truy&# n vào t&# m thân tàn t&# này, gi&# a lúc ho&# n n&# n và trong bóng chi&# u &# đ&# t khi&# n ông nôn nao. Ông nhìn th&# ng tr&# c m&# t, ch&# th&# y màu l&# c ch&# p ch&# n, không khi gió lay đ&# ng ch&#m râu b&# c, t&# ng s&# i t&# ng s&# i ph&# t ph&# . N&# u đ&# a cháu không tr&# l&# i, ch&# c ông lão còn ng&# i trần nh&# v&# y lâu l&# m. Cu Tý khoe:

"Con ch&# n đ&# c 25 viên cu&# i tr&# ng. M&# i đ&# a đ&# c năm viên. Con ch&# s&# th&# ng M&#nh l&# i đòi ph&# n c&# a con Lý".

Th&# y ông n&# i v&# n còn ng&# ng&#c, cu Tý h&# i:

"Đau l&# m ph&# i không n&# i? Đã h&# t ch&# y máu ch&# a n&# i?"

Ông lão gật mình, tr&#i i &#y có:

"H&#t r&#i con".

"N&#i v&#p vào ch&# nào đâu?"

Ông lão nghe cháu h&#i, v&#i gi&#u viên đá đang c&#m n&#i tay trái vào lòng.

Cu Tý không chú ý, ti&#p t&#c h&#i:

"Đ&# h&#t ch&#y máu ch&#a n&#i. Đ&# con coi th&#. À, h&#t r&#i. Máu đã khô. Nh&#ng sao tay n&#i còn dính đ&#y máu th&# này?"

Ông lão cu&#ng quít đ&#nh đ&#a tay trái lên xem, nh&#ng cu Tý đã ch&#p &#y bàn tay ph&#i c&#a ông. Cháu ông nói đúng. M&#y ngón tay ph&#i c&#a ông còn dính đ&#y máu. T&# này đ&#n gi&# mãi lo săn sóc cái chân, ông quên cái tay. Ông đ&#a tay lên chùi vào v&#t tr&#&#c, nh&#ng s&# gi&#t không đi, nên ng&#p ng&#ng đ&#ng l&#i &# kho&#ng l&#ng ch&#ng. Ông nhìn quanh qu&#t. Cu Tý h&#t ho&#ng:

"Tay c&#a n&#i cũng b&# th&#&#ng n&#a sao n&#i?"

Ông lão tr&#n an đ&#a bé:

"Không ph&#i đâu. Đ&#ng lo. Ông &#y tay n&#n cho máu b&#m ch&#y ra h&#t, nên b&# dính ph&#i. Đ&# n&#i chùi s&#ch cho con coi. Không b&# th&#&#ng ch&# nào h&#t".

Ông lão v&#a nói v&#a ti&#p t&#c tìm th&# gì chùi máu trên bàn tay. Ch&#t ông chú ý đ&#n &#p rêu khô bám trên m&#t đá v&# đ&#&#ng. M&#t đá quay v&# h&#&#ng b&#c, và &#p rêu m&#t mùa gió m&#a năm tr&#&#c bây gi&# ch&# còn &#i m&#t m&#ng khô m&#u th&#m. Ông lão đ&#ng đ&#y, ti&#n v&# phía m&#t rêu:

"N&#i chùi vào đây cho s&#ch tay, r&#i mình còn v&#".

&#p rêu khô m&#n nh&# m&#t nhưng. Máu dính lên &#p rêu, đ&# &# &#p da nhăn chai đá trong lòng bàn tay lão ti&#u. Nh&#ng m&#t vài c&#ng rêu héo bám theo bàn tay, n&#m r&#i rác trên năm ngón g&#y. Ông lão tìm kho&#ng rêu khác chùi m&#nh tay m&#t &#n n&#a, c&#n th&#n lau s&#ch máu b&#m trên t&#ng ngón đen đ&#a. Chính lúc đó ông m&#i chú ý đ&#&#i &#p rêu khô héo còn có m&#t &#p rêu non m&#i nh&#. Ông lão thích thú &#y ngón tay tr&# r&# nh&# kh&#p m&#t rêu. Đâu đâu cũng có m&#t t&#ng rêu xanh &#n n&#p, ch&# s&#n s&#&#ng đêm. Cu Tý gi&#c:

"Đ&# xong ch&#a ông n&#i. Tr&#i t&#i qua m&#&#ng không k&#p đâu".

Ông lão quay &#i nhìn cháu, th&#y mái tóc dài ph&# g&#n kín v&#ng trán th&# &#u, trong khi đôi m&#t cu Tý m&# &#n m&#t vùng tr&#i hy v&#ng, m&# &#&#c. Ông lão ch&#t nghĩ đ&#n vi&#c so sánh c&#ng rêu xanh và đôi m&#t đen l&#y này, lòng xôn xao khác th&#&#ng. B&#y gi&# n&#ng chi&#u qua ng&#n cây, tung tăng bên b&# đá phía bên kia su&#i. Côn trùng chim chóc b&#t đ&#u ho&#t đ&#ng trong các b&#i r&#m, nh&#n nh&#p r&#u rít. Ông lão mu&#n ôm cháu vào lòng đ&# t&# ni&#m trìu m&#n, nh&#ng khi đ&#a hai bàn tay lên ông m&#i nh&# mình còn c&#m viên đá x&#x&# tay trái. Cu Tý tò mò:

"N&#i cũng l&#m đá v&# ch&#i ô làng h&# n&#i?"

Ông lão v&#i v&# c&#i chính:

"Tao ch&#ng này tu&#i đ&#u mà còn ch&#i ô làng hay sao? Đem v&# cho m&# t&#i bay đ&#ng th&#p d&#a c&#i".

Cu Tý cũng không v&#a:

"N&#i l&#m r&#i. Đ&#ng d&#a c&#i thì ph&#i ch&#n m&#y hòn đá tròn láng m&#i đ&#c. Hôm tr&#c con cũng đem v&# m&#t viên đá l&#n cho m&#, nh&#ng m&# ch&#e x&#u x&#i qu&#ng đ&#. M&# mu&#n nh&# n&#i tìm cho m&#t viên th&#t l&#n, nh&#ng s&# n&#i y&#u n&#i m&#t..."

L&#i đ&#a cháu làm ông lão suy nghĩ. , ông ch&#a y&#u, nh&#ng không còn m&#nh m&#. Không bi&#t bao gi&# ông y&#u đ&#n đ&# không th&# đ&#i c&#i đ&#c n&#a, và đ&#n lúc đó, li&#u g&#nh đ&#a c&#i c&#a ng&#i d&#u nh&# m&# có đ&# nuôi c&# gia đình? V&# ông m&#t t&# lâu. T&# h&#i th&#ng Đ&#nh m&#i có m&#i tu&#i. M&#t cha m&#t con s&#ng âm th&#m bên r&#y, ngày hai l&#n nhìn m&#t tr&#i m&#c lên t&# bên kia đ&#nh Chóp Vàng và l&#ng m&#t đ&#ng sau đ&#nh Chóp Vung. Th&#ng Đ&#nh l&#n lên nh&# cây c&#i, cho đ&#n lúc ông lão th&#y ph&#i đ&#i nhà xu&#ng đ&#ng cho con l&#p gia đình, ông nh&# núi, ngày ngày ng&#i bó g&#i nhìn ng&#n cao s&#ng s&#ng bên kia đ&#ng lúa trĩ. Nh&#ng ông còn nhi&#u vi&#c đ&# làm cho t&#m người nh&#. Cu Tý ra đ&#i. R&#i l&#n l&#t con Lý, th&#ng S&#, th&#ng M&#nh, con Mi&#n. Đ&#nh m&#nh kh&#e và tháo v&#t, ng&#c xuôi chu c&#p cho c&# gia đình đông đúc. Lúc Đ&#nh ph&#i nh&#p ng&#, ông lão t&#ng đ&#i s&#ng s&# b&# hoàn toàn đ&#o l&#n, nh&#ng lúc nào Đ&#nh cũng lạnh nh&# con sóc. Nó xin làm vi&#c ngay t&#i chi khu, g&#n gửi gia đình. S&# đ&#o l&#n ch&# th&#t s&# b&#t đ&#u lúc cây c&#u b&#c ngang qua su&#i do Đ&#nh canh gi&# b&# gi&#t s&#p. Ông lão không còn có quy&#n ng&#i bó g&#i g&#i nh&# nhưng v&# đ&#nh Chóp Vàng. Ông ph&#i tr&# l&#i ngh&# cũ nuôi cháu. Ông bi&#t s&#c kh&#e mình ngày càng kém. G&#i đã run, tay đã y&#u. M&#t đã h&#p hem trên b&#c chân nam chân xi&#u khó nh&#c. Nh&#ng ông lão còn r&#n đ&#c. Ông tin mình còn đ&# s&#c kéo l&#t cu&#c đ&#i qua ngày đ&#n tháng. C&#n ho tr&# mùa ch&#a t&#i, đó là m&#t đ&#m lành.

Nghĩ t&#i đó, t&# nhiên c&# ông ng&#a, và dù c&# g&#n, c&#n ho đ&# đ&#i v&#n ào t&#p đ&#n. Ông lão ng&#i r&# bên g&#nh c&#i, g&#p ng&#i l&#i c&# l&#y h&#t ý chí c&#ng l&#i b&#nh t&#t. Cu Tý qu&#ng c&# m&#y viên cu&#i đ&#p trên tay, ch&#y đ&#n vu&#t ng&#c ông:

"N&#i ho tr&# l&#i ph&#i không n&#i? Ch&#c s&#ng chi&#u đã xu&#ng r&#i. Khí núi l&#nh l&#m. M&# nói h&#i núi đ&#c h&#n c&# gió b&#c. Mình v&# nhanh lên n&#i".

L&#i th&#ng bé giúp ông lão nh&#n th&#c đ&#c hoàn c&#nh. Ph&#i, có l&# khí núi l&#nh khi m&#t tr&#i đã l&#n bên kia Chóp Vung làm cho ph&#i ông lão y&#u đi. Ph&#i v&# g&#p, ông b&#c đ&#n g&#n g&#nh c&#i, khom l&#ng kê vai vào đòn xóc. Ông l&#y h&#t s&#c đ&#ng đ&#y, nh&#ng s&#c l&#c ông tiêu tan đâu m&#t h&#t. Ông không nâng n&#i g&#nh c&#i lên kh&#i m&#t đ&#t. Th&#y Cu Tý theo dõi mình, ông lão gi&# v&# b&#o:

"Tr&#i còn sáng mà cháu. Đ&# ông ng&#i m&#t chút cho h&# đ&#m, r&#i v&# cũng không mu&#n. Khi nào n&#ng h&#t chi&#u trên đ&#nh Chóp Vàng, mình m&#i s&#".

Cu Tý không bi&#t n&#i quá y&#u ph&#i ng&#i đ&#ng th&#ng, vui m&#ng đ&#ng :

"N&#u; th&# n&# i ch&# con đi nh&# t&# l&# i m&# y h&#n cu&# i. Lúc n&# i ho r&# , con s&# quá, qu&#ng đi m&# t&# h&# t&#".

"&# , con đi nh&# t&# đi, n&# i ch&#".

Lúc cu Tý ch&# y đi r&# i, ông lão th&# b&# m môi nh&# c g&#nh c&# i l&# n n&# a. Nh&# ng n&# c m&# t&# ông t&# nhiên trào ra, đ&# u g&# i run l&# y b&# y.. Ông ng&# i ph&# t&# lên m&# t&# s&# i, lo l&# ng, r&# i s&# h&#i. Ch&# c c&# n&# ho làm cho mình y&# u đi, ho&# c máu ch&# y nhi&# u làm cho gân c&# t&# m&# m l&# i. Hãy ch&# m&# t&# ch&# c n&# a. Có ti&# ng s&# t&# so&# t trong b&# i r&# m g&# n đó. M&# t&# con r&# n m&# i l&# đ&# u ra kh&# i m&# cây đ&# i th&# p, d&#oacute; d&#cacute; nhìn quanh, r&# i đ&#m đ&#m nhìn ông lão. B&# n chân r&# n bám vào m&# t&# đ&# t, trong khi cái đ&# u không thôi ng&# ng&#c. Ông lão nh&# t&# m&# t&# h&#n đá nh&# , qu&#ng vào b&# i r&# m đ&# gây ti&# ng đ&# ng. Còn r&# n s&# h&#i quay đ&# u ch&# y tr&# l&# i đ&# ng cũ. Cu Tý nghe ti&# ng đá r&# i, ch&# y l&# i h&# i:

"Cái gì v&# y n&# i?"

"Không có gì đâu. N&# i nh&#t con r&# n m&# i".

"Nó đâu r&# i, đ&# con qu&#ng c&# c đá cho b&# p đ&# u qu&#ch".

"Không nên. Nó ch&# y m&# t&# r&# i. B&# n cái chân l&#ng qu&#ng lê cái mình n&# ng. T&# i nghi&# p".

Cu Tý c&# i:

"Nó có b&# n chân mà thua mình hai chân. Mình nh&# y vài cái, là v&# t&# i nhà li&# n".

Câu nói c&# a cu Tý làm ông lão suy nghĩ. Viên đá n&# m l&# đ&# nh b&# t đ&# ng trên l&# i đi. M&# ng r&#u bám vào vách núi, ch&# gi&#oacute; ch&# s&# ng c&# a mùa đông cũ. Con r&# n m&# i khó nh&# c bám ch&# t m&# t đ&# t l&# i l&#m. G&#nh n&# ng cu&# c đ&# i đ&# ng lên đôi vai, cũng d&#n ch&# t đ&# i ông thân ông vào đ&# ng l&# y, s&# n non, lu&# ng r&# y. Nh&# ng ông còn hai chân b&# c. Đ&# u g&# i ông ch&# c&# n kh&# g&# p, là bàn chân có th&# nh&# lên kh&# i m&# t&# đ&# t. Và bàn chân này đ&# t xu&# ng là bàn chân khác l&# i nh&# c lên, b&# c t&# i. Đ&# t không đ&# s&# c ch&#n ch&# t chân ông. Và thân hình ông đ&# ng th&# ng, m&# t&# ông nhìn xa. Ông ch&# a đ&# n n&# i nào. Tr&# khi cu&# c đ&# i và th&#ng năm b&# cong l&# ng ông xu&# ng, tr&# khi cái ch&# t ép sát thân ông vào m&# t&# đ&# t, ông v&# n còn có th&# ti&# n t&# i. Ông còn đ&# ng đ&# y đ&# c. Ông mu&# n t&# đ&# t mình tr&# c m&# t&# s&# đ&# r&# i. Ông b&# o cu Tý:

"Thôi. Ông cháu mình v&#".

Cu Tý đ&# ng ý:

"Ph&# i đó n&# i. N&# ng đã h&# t chi&# u trên đ&# nh Ch&#p Vàng r&# i".

Lão ti&# u khom ng&# i xu&# ng, hai chân d&# ng ra theo th&# t&# n.. Ông nghiêng vai. Đôi vai h&# i m&# i. Ông b&# m môi nh&# c g&#nh c&# i lên. G&#nh c&# i không nh&#c nh&#c. Ông lão hít m&# nh m&# t&# l&# n n&# a, trí nghĩ đ&# n cái nh&# c c&# a loài bò sát. Mi&# ng ông b&# o cháu:

"Nó b&# n chân, nh&# t&# đ&# nh ph&# i thua mình hai chân. Mình v&# n vai m&# t&# cái, đã đ&# ng th&# ng lên ngay".

Mẹ và con

Tác Giả: Nguyán Máng Giác

Thứ Bảy, 01 Tháng 11 Năm 2008 09:33

Trong khi lßy gân đßng dßy, ông lão đßng dßy đßc. Gánh cßi hßi chßng chßnh. Nhßng tay ông lão kßp gißi lßi cho nguyên thß thßng bßng.

Rßi cu Tý đßi trßc, bßc chân nhßy nhßt nhßt chân sóc. Và lão tißu theo sau, bßc chân đßm vßng theo nhßp thß. Hai ông cháu vßt i nhà, thì trßi mßi tßi hßn.

Ghi chú: Vì lý do kĩ thuật, truyßn *Đêm hoang* (gißa truyßn *Nßc cßn, hoa lau và Tißng đàn thßm*) không in đßc nên sß trang không liên tßc, mong đßc giß thông cßm – *Trí Đăng*.

Nguyßn: *Bß rßt*, Nguyán Máng Giác, in tßi Trí Đăng, 21/1/1 Nguyán Thißn Thußt, Sài Gòn 3, sß lßng ßn bßn 1500 cußn. Gißy phép xußt bßn sß 2267/PTUDV/KBCNT/ KSALP cßp ngày 25-6-1973. Phát hành ngày 15-9-1973. Bßn đßn tß do talawas thßc hißn.